XXIX. ÉVFOLYAM, 50. SZÁM
Ára: 1,80 Ft
1973. DECEMBER 13.

Egy lelkes színigazgató

Endrődi István rajza

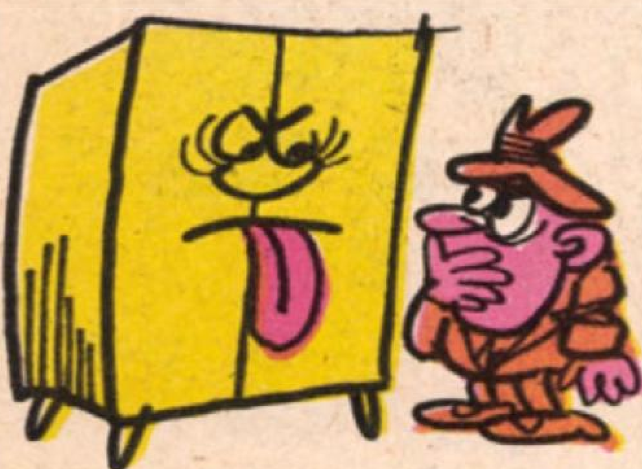

KEDVES LUDAS!

EGY, KETTŐ...

1

A bútorboltok, érthetően, raktározási gondokkal küzdenek. Az árunak csak egy része fér el az üzletben, vagy a közvetlenül mellette levő raktárakban. A többinek a tárolására kénytelenek a város külsőbb részeiben alkalmas helyiséget keresni. A Rákóczi úti lakberendezési áruház nem is talált Budapest közigazgatási területén belül elég raktárt, bútorainak egy részét ezért Budaörsön tárolja.

Gyakran megesik, hogy a Rákóczi úti üzletben kiszemelt bútort a vásárló kénytelen Budaörsről hazaszállíttatni.

„Természetesen” a saját költségére. Ez, ha a vevő valahol a Rákóczi út közelében lakik, tetemes többletkiadást jelent. Nem teljesen érthető, hogy miért a vevőnek kell viselnie ezt a költséget?!

De ha már így van, akkor érdemesebb lenne ezt a módszert tovább fejleszteni. Számolják fel a budaörsi raktárt, mint teljesen feleslegest, a többi külterületi raktárral együtt.

Ezentúl a Rákóczi úti boltban a vevő csak egy pénztári blokkot kapjon, amely egyben feljogosítja arra is, hogy a vásárolt bútort a győri, a nagykanizsai, vagy a szentesi bútorgyárból hazaszállíttathassa magának.

Természetesen, a saját költségére.

2

Cs. I.-né budapesti olvasónk levelet kapott a VI/9-es házkezelőségtől. A levélben ez áll:

„Tisztelt Bérlőnk! *1971. márc. 17*-én kelt kérelmében kérte parkettás munkájának elvégzését. Szíves tudomására hozzuk, hogy anyagi fedezet hiányában a munkát csak a ház felújításakor áll módunkban elvégeztetni. Amennyiben Ön bérbeszámításra elvégeztetné, úgy szíveskedjen felkeresni a VI/9. házkezelőséget, hogy az ügyet megbeszélhessük. Kérjük fentiek szíves tudomásulvételét.”

A levél olvastán melegség járta át a szívemet. Végre megtanultunk udvarias, szívélyes hangnemben levelezni. Ebben a levélben már nincs semmi a korábbi hivatalos levelek rideg, zord hangjából. Hurrá!

Örömömet az sem csökkentette, hogy a levél *1973. november 15*-én kelt. A kérelem beadása és a válasz között eltelt 32 hónap nyilván arra kellett, hogy érett megfontolás után döntsenek az ügyben, s legyen elég idő a legmegfelelőbb szavak és kifejezések megválogatására.

Egyébként úgy hírlik, a VI/9-es házkezelőségen nagy ütemben folyik továbbra is a levelezési restancia felszámolása. Most szövegeznek éppen egy levelet, amely így kezdődik: „Tisztelt bérlőnk! Válaszolva 1686-ban kelt kérelmére, melyben kérte, hogy a törökdúlás által bérleményében okozott károkat állítsuk helyre, közöljük...”

(r)

NYELVI PANASZ

Sokat bosszankodom azon, hogy a rádió és a televízió riporterei — noha munkájukat egyébként ügyesen végzik — gyakran adják tanújelét annak, hogy az alapvető nyelvi műveltséggel sem rendelkeznek. Hogy a rádió bemondója Osztapenko helyett Osztyapenkót mond, már nem is említem, és azt sem, hogy az egészségügyi miniszter-helyettes nevében (Schultheisz) a néma „h” helyett nagy műgonddal hangsulyosan kiejti ezt a nem kiejtendő betűt. De az már mégis csak különös, hogy valaki, aki a nagy nyilvánosság előtt beszél (a tánczenei műsor vezetője) a „merül” igét ikes ige módjára ragozván „merüljék”-et mond (!), az egyik riporter pedig — van már jónéhány hete, de még mindig bosszant — nem restellte közhírré tenni, hogy ő bizony nem tudja: honnan származik az „alpinista” szó, holott minden gyerek tudja, hogy az Alpok nevéből származik, tehát egy riporternek is tudnia illenék. A tévé vasárnapi riportműsorában az egyik riporter a Dessewffy nevet nem Dezsőfinek ejtette, ahogyan ejtendő, hanem Dezseffinek, ahogyan azt a tájékozatlanok szokták mondani. Van értelme nyelvünk tisztaságáért harcolni, ha a legnagyobb nyilvánosság előtt h i b á s a n beszélünk?

K. J.
ny. tanár
Székesfehérvár

Az olvasó megkérdezi...

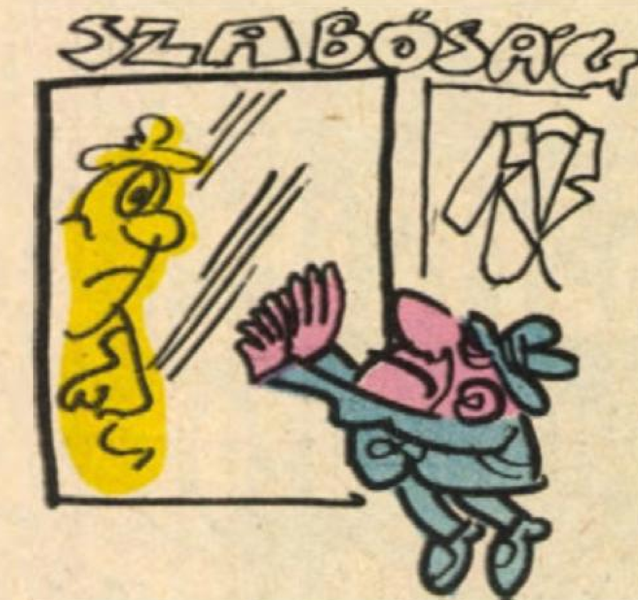
...mikor épül meg a járda Pécsett, az Új-Mecsekalján, a tizenhét emeletes új lakóház előtt? Meddig kell még sárban járni a ház lakóinak, s meddig kell járda híján a parkosított területet letaposva közlekedni?

...miért nem hozzák rendbe Szarvason a távolsági buszok várótermét? Évek óta nincs fűtés, az ablakokat kitörték, a szemét ellep mindent. Senkit sem zavar az illetékesek közül ez az állapot?

...miért nem kaphatnak közületek facsavart a két budapesti nagy szaküzletben: a Bajcsy-Zsilinszky út 63 és a Hajós utca 2 szám alatt? A közületek hol szerezzék be a facsavart?

CSODAAJTÓK

A Fővárosi Mértékutáni Szabóság Váci utca 2. számú üzlethelyiségében jártam a napokban. A keskeny bejáratot több ezer forintos, import csiszolt üvegajtók díszítik és azt a célt szolgálják, hogy be is lehessen menni rajtuk az üzletbe. Korszerűek, ízlésesek. Firenze üzletein láttam ilyeneket százával. Előnyük, hogy nincs rajtuk kilincs és olajfék véd meg a hátbavágástól. Kétségtelen hátrányuk viszont: ha ezek a remekbeszabott ajtók elromlanak, nem tudják megjavítani őket. Nálunk!

A szabóság — egyben férfidivatáruüzlet is — csodaszép üvegajtajától rettegnek az eladók. Télvíz idején gyakorta előfordul ugyanis, hogy az ajtó megszorul: ha ilyenkor erőteljesen megrántják, a különleges üveg könyen megreped vagy eltörik. Sok ezer forintba kerül a megrongálódott csiszolt üvegajtó kicserélése. Méghozzá devizában.

Az eladók a maguk módján igyekeznek segíteni, hogy megmentsék az üveget: kitámasztják a csodaajtót, de így nemcsak a vevő jön be az üzletbe, hanem a hideg is. Nincs más választásuk, mint a kockázat, hogy a drága üvegajtó megreped, esetleg eltörik, vagy a megfázás. Kénytelenek az utóbbi mellett dönteni, mert az anyagi kárért felelőssé tehetik őket. Ha viszont megfáznak, van aszpirin és van SZTK.

Tudomásunk szerint nagyon sok csodaajtó működik az országban. Ha az illetékesek jónak látják a korszerű üzlet külsejéhez illően remekmívű ajtót beszerezni, akkor hozzanak létre ajtószerviz-hálózatot is! Olajfékkel! Enélkül kár volt a nagy beruházásért!

(fenyvesi)

BEATKONCERT

Egy szép téli délelőtt beültem a barátságos, kellemesen fűtött körúti Béke cukrászdába. Hófehér, merített papírt vettem elő és golyóstollat: írni szerettem volna. Abban a pillanatban iszonyatos hangerővel hasított fülembe a világhírű beategyüttes szenzációs slágere, amely a Kisstadion beatparádéinak törzsközönsége előtt minden bizonnyal elsöprő sikert aratott volna. Ebben az intim hangulatú cukrászdában azonban a vendégek idegesen kapkodták fejüket. Valahonnan a falból jött a zene: a pulton ijedten bújtak össze a dobostorták és a puncsszeletek.

Én most elsősorban a zenei program megváltoztatása érdekében esedezem. A cukrászdában ugyanis ezen a délelőttön kivétel nélkül idős emberek ültek. Nyugdíjasok elemezték a nemzetközi helyzetet és panaszkodtak a reumájukra, a kedves kávénénikék pedig izgalmas pletykákat, ételrecepteket kiabáltak egymás fülébe.

Ha már mindenáron kötelező a zene délelőttönként a Béke cukrászdában, legalább alkalmazkodjanak az ott időző vendégek igényéhez. Részleteket kérünk Lehár, Kálmán, Huszka operettjeiből, Millöcker, Fall Leó örökbecsű melódiáiból.

A legjobban azonban az Ezerszer Áldott Csendnek örülnének a vendégek.

(G.)

A TEJBOLT LEGYEN TEJBOLT!

Mátészalkán, a Mónus Illés utcában néhány évvel ezelőtt tej-, kenyér- és zöldségboltot nyitottak az új telep lakóinak ellátására.

Hosszú ideig rendesen ment minden a tejboltban, ám egy szép napon kibővült az üzlet másfél árucikkekkel. Teherautók jelentek meg a fűszerfélék bő választékával, a hozzá tartozó pultokkal és polcokkal. Az üzlet belső tere így kisebb lett, alig fér meg benne pár ember, a többség kint a szabadban várakozik, míg sor kerül rá.

Ám jött az újabb meglepetés: megjelent a presszógép is a boltban. Azóta vidáman mérik a feketekávét is, a vásárlók nagy bosszúságára, mert amíg a boltvezető a kávét főzi, nincs kiszolgálás, mivel egyedül van az üzletben.

Ilyenkor aztán sokan összegyűlnek, várakoznak és türelmetlenkednek, ami érthető is.

Régen ebben az üzletben lehetett kapni meleg tejeskávét, kakaót, sőt pohárban tejet is deci számra, ami igen jól jött, mert meleg reggelit fogyaszthattak a környékről bejáró dolgozók, akiknek útba esett ez az üzlet, mint például nekem is.

Egy idő óta azonban megszűnt a reggeli kiszolgálása, gondolom, talán azért, mert a haszon kevesebb volt rajta, mint a fűszerféléken és a feketén. Kár, hogy a tejboltban is eszpresszót nyitottak, noha a szomszédban levő Birkacsárdában a feketézni kívánók ebbeli óhajukat kielégíthetik.

Az a kérésünk, hogy a tejbolt maradjon meg tejboltnak, a tejtermékek bő választékával, a reggelizés lehetőségével, ne pedig vegyeskereskedés legyen, ahol a gyufától kezdve minden kapható. Csak poharas tej nem.

Hegedűs Attila
Nyírmeggyes

AJÁNDÉKVÁSÁRLÁS

– Megveszem a géppisztolyt és kész! Különben is, hol van még a világbéke?!

MIKOR KELL TAPSOLNI?

Valamikor tudtam, hogyan kell viselkedni a színházban. Mostanában idegesen feszengek a helyemen, neurotikus állapotban, a hideg veríték kiver, attól való félelmemben, hogy nem tudom, mikor kell tapsolnom.

Kezdetben vala a függöny. Akkor még minden egyszerű volt. Ha a függöny összecsapódott, a tenyerek is összecsapódtak, köztük az enyém is. Nem *azért* tapsoltam, mert mások is tapsoltak, de *akkor* tapsoltam. Ez a taps pedig pontosan egybeesett a szövegkönyv ama helyével, ahová a szerző azt írta be: „Függöny". Ez azt jelentette, hogy vége a felvonásnak, az előadásnak, a szinnek, ilyenkor — ha egyébként rászolgáltak — a színészeknek dukált a taps.

Azután más idők jöttek. A színpadi szerzők kezdték nem odaírni darabjaik végére, hogy „függöny", mert a függönyt, mint teljesen inkurrens textíliát, mellőzték. Azt írták oda, hogy „a színpad egészen nyitott, a díszletmunkások komótosan behordják a bútorokat, tesznek-vesznek; a felvonás végén is nyitott marad a színpad, a díszletmunkások újra megjelennek, gurtnikat, pájszereket hoznak és elviszik a bútorokat."

Ez még mindig nem hozott zavarba részint, mert a díszletmunkások megjelenéséből tudni lehetett, hogy vége a felvonásnak, részint, mert a színpadi szerzők elsinkófálták ugyan a függönyt, de továbbra is írtak egy finálét, egy poént, egy megoldást, feloldást, katasztrófát, vagy happy endet, de a dialógust mindenesetre úgy fejezték be, hogy az be volt fejezve.

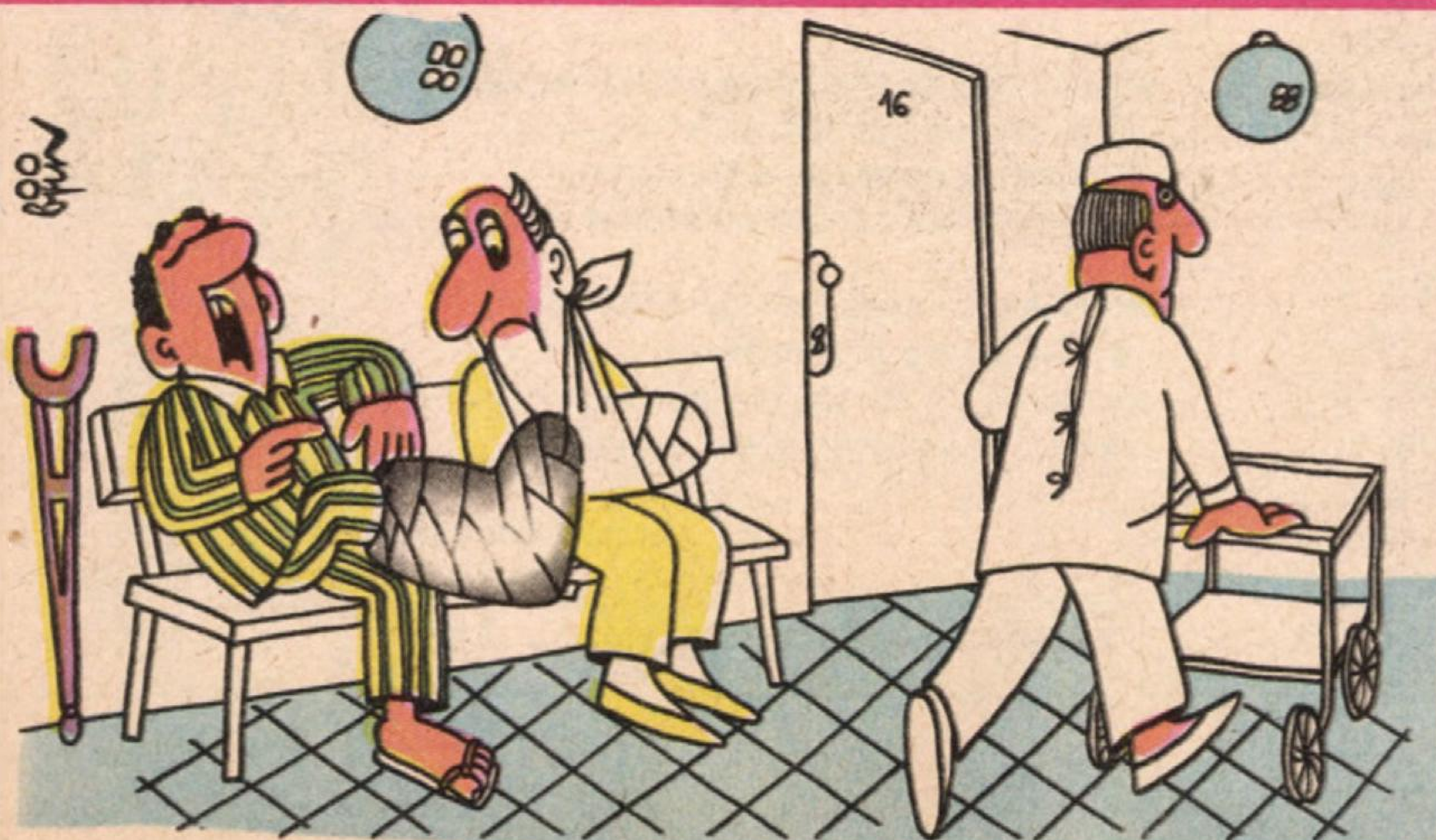
Így aztán még az idő tájt is tudtam, hogy mikor kell tapsra kerekednem, pláne tudtam, ha ráadásul még a gurtnisok is bejöttek, amihez lassacskán hozzászoktam.

Mostanság azonban egyre gyakrabban szorongok, úgy érzem magamat a színházban, mint — parlagi hasonlattal élve — Rozi a moziban. Jószerivel már a darabot sem tudom élvezni, egyre az jár az eszemben, mi lesz ha vége lesz, miből tudom, hogy tapsolni kell-e, nem maradok-e szégyenben. Ugyanis a színpadi szerzők újabban nemcsak a függönyt, ezt az elavult lim-lomot dobják sutba, de vele együtt az egyértelműen színzáró mondatot is és csupán érzékeltetik, hogy vége a játéknak, vagy még azt se. Valamelyik szereplő valamit mond, nem hangsúlyosabbat, mint bármikor a darab folyamán, olyasmit, hogy „esik az eső", vagy „hogy vagy öreg szivar" és nekem ebből tudnom kell, hogy vége a színháznak, és hogy tapsolnom illik. Persze én nem tudom, mert honnan is tudhatnám?

Hanem, úgy tetszik, nemcsak én vagyok így, de mások is, mi egyébbel lehetne magyarázni, hogy mostanában, amikor egyikmásik darabnak vége, előbb beáll egy óvatos csönd, aztán valaki bátortalanul összeveri a tenyerét, azután innen is, onnan is kezd jövögetni valami tapsféleség, valahogy olyanformán, ahogy a falusi kutyák vakkantgatnak egymásnak az éjszakában, szöges ellentétben azzal a régmúlt szokással, amikor csak úgy lement a függöny és kirobbant a taps.

Még az a szerencse, hogy mostanában kevesebbszer vagyunk ilyen próbatételnek kitéve, mert kevesebb a felvonásvég, ugyanis a régi három felvonás helyett, kétrészesek a darabok.

Novobáczky Sándor

FELVÁGÁS

– Valódi külföldi gipsz! A sógorom küldte Svájcból.

MIRŐL RAJZOL A NYUGATI SAJTÓ?

(Három karikatúra az olajról)

Heath, angol miniszterelnök: Teljes gőzzel előre!
(„*Morning Star*", Anglia)

– És most következik az 1973-as Világ Szépe verseny győztese!
(„*Morning Star*", Anglia)

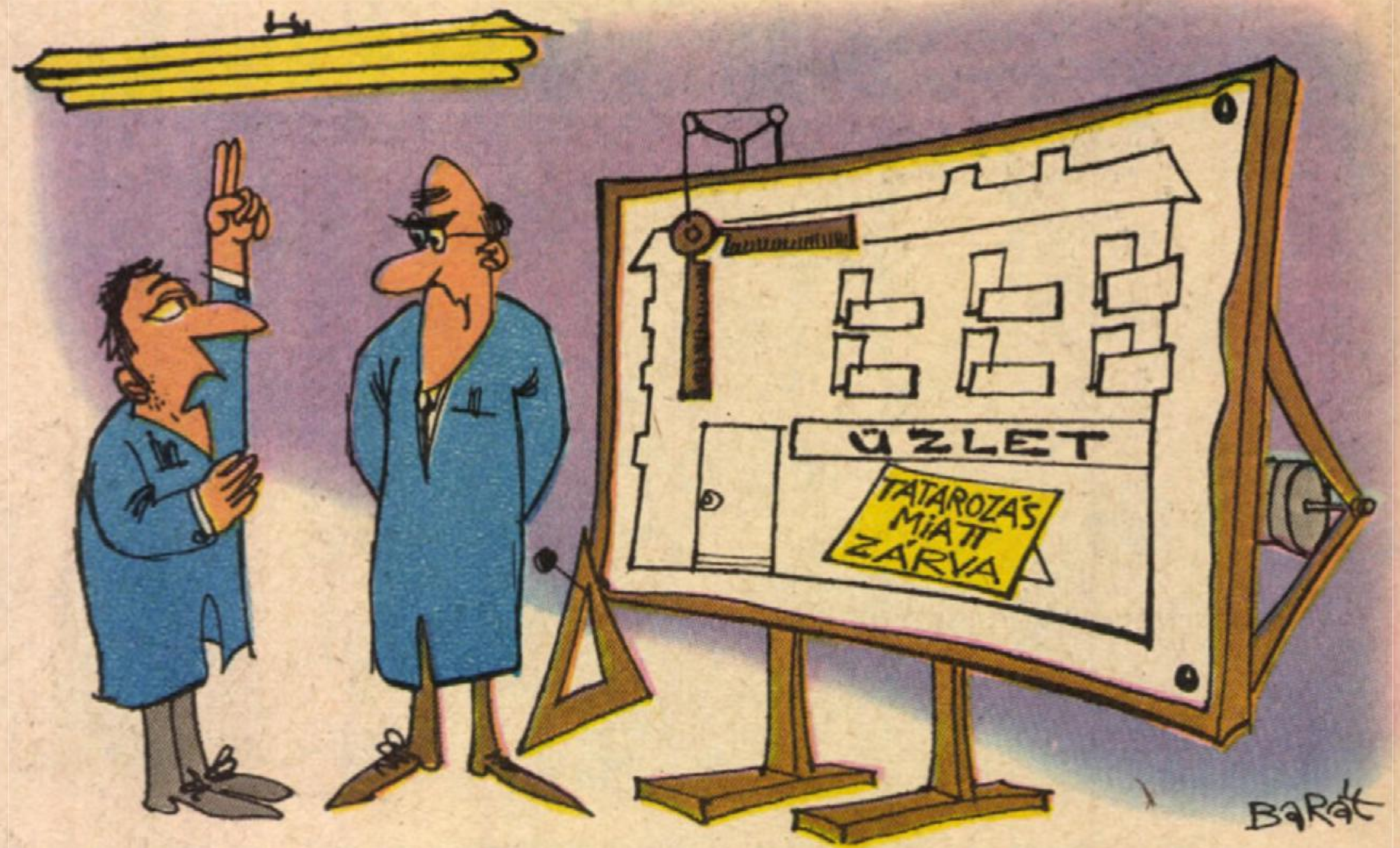
Kissinger: Érdekes! Azelőtt mindig megállt itt!
(„*The Denver Post*", USA)

A FOCI FEJLŐDÉSE

Taktikai sérülés.

ROHANÓ ÉLET

– Esküszöm, csak két percre hagytam abba a tervezést...

Levélváltás a raktár elkezeléséről

Tisztelt Szerkesztő Úr!

A napilapokban olvastam, hogy több mint ötévi szabadságvesztésre ítéltek egy raktárkezelőt. Két év alatt mintegy 170 ezer liter benzin és 32 ezer liter olaj vásárlására jogosító jeggyel követett el visszaélést. Az okozott kár összege 650 ezer forint. Én a bíróság helyében azokat is elítéltem volna, akik a vádlottnak két éven át elnézték a napi 1000 forint extra jövedelmet. Érdemes azon is elgondolkozni, hogy annak, aki ilyen ügyes a sikkasztásban, nem lehetne-e a rátermettségét például egy ráfizetéses vállalatnál hasznosítani, hogy rendbe tegye az ügyüket?

Tisztelt Olvasónk!

Nem kétséges, hogy a szóban forgó raktárkezelő tisztességtelen úton szédületes összeget szerzett, de erősen vitatható önnek az az állítása, hogy ezt a bűnös tevékenységet *elnézték*. Egyáltalán nem nézték el, csak éppen nem vettek észre semmit. Nem figyeltek oda sem a sikkasztási műveletre, sem arra a napi 1000 forint extra jövedelemre, amit legalább a főnökök egyikének-másikának, vagy a raktárkezelő környezetének észre kellett volna vennie. Mert hogyha a benzin- és olajjegyeket a raktárkezelő teszem fel, csak féláron árusította, akkor is felvetődik a kérdés, hogy a rendes havi fizetésen felül hogyan lehet napi 500 forintot észrevétlenül elkölteni? Mert hogy a sok pénz elillant, mint a kámfor, vagy „beépítették", esetleg elásták a jobb időkre, arról nem szól a krónika.

Ha *elnézték* volna a sikkasztást, akkor jóval nagyobb lenne a szomorúságom. Azaz, ha *észrevették volna* a rengeteg benzin- és olajjegy eltűnését, de nem leplezték le, hanem jóságból, emberszeretetből, hanyagságból (mint ahogy ez manapság igen gyakori) valóban elnézték, az bizony még nagyobb disznóság lett volna. Ám éppen az volt a hiba, hogy a raktárvezető környezetének fogalma sem volt arról, hogy egy közöttük és velük együtt élő ember két éven keresztül rendszeresen sikkaszt. Mert mi vagy túl sokat tudunk egymásról, vagy az égvilágon semmit. És ez okból olykor arra sem fordítunk elég figyelmet hogy egyik-másik munkahelyi szomszédunk hogyan bánik a köz vagyonával, esetleg csak a rábízott raktár kezelésével, illetve elkezelésével.

Igen figyelemre méltónak tartom azt a javaslatát, hogy az ilyen tehetséges sikkasztó képességeit hasznosítani kellene egy ráfizetéses vállalatnál. Ám bármilyen ügyes ember is, aligha hiszem, hogy az ön javaslatát realizálni lehetne. Ön bizonyára arra gondolt, hogy rablóból lesz a legjobb pandúr. De ez a szólásmondás ma már teljesen elavult. Most a sikkasztót megbüntetik és nem lehet belőle pandúr, legfeljebb — ha letölti a büntetését — ismét raktárkezelő lehet, esetleg ugyanott, ahol azelőtt, sikkaszthat még egyszer, sőt, ha szerencséje van, többször is. Vagyishogy: rablóból újra rabló könnyen lehet, de pandúr — soha.

Földes György

MŰSZAKI HIBA

– Ugy látszik, elromlott, csak nyeli a pénzt, de nem működik rendesen!

GYENGE PONTUNK

Csúfoltak minket gyenge nemnek,
de vége lett örökre ennek,
ma inkább az lett szembetűnő,
mily vakmerő a korszerű nő.

Hogy célra tör mind! Meg se torpan,
két-három műszak meg se kottyan!
Kit férjek, érzelmek cibáltak:
a nők ma már emancipáltak.

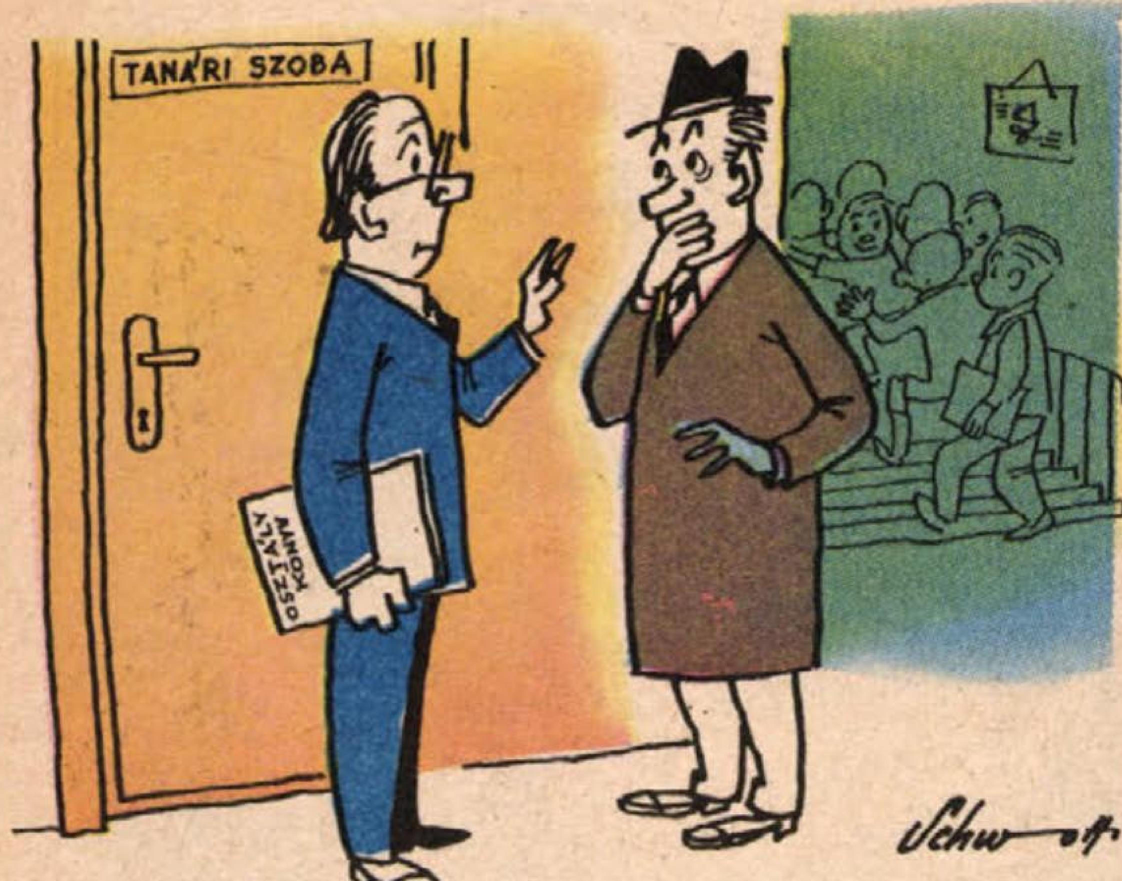
Csak busz, tömeg, meg tél ne lenne,
lány, asszony többé nem remegne.
De így? A gólya nem barátunk,
mégis, mint ő, féllábon állunk.

Mert bár holnap már Holdba lőnek,
van híja még a nőerőnek:
harisnyáján ha felfut egy szem,
vigasz, se gyógyír nincs az ellen.

Péreli Gabriella

ÉRDEKLŐDÉS

– Csakugyan olyan rosszul áll a fiam, tanár úr?
– Rosszul áll? Kettőt lehetne elbuktatni abból, amit nem tud!

VASTAGTALPÚ CIPŐ A DIVAT

A HÉTHÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

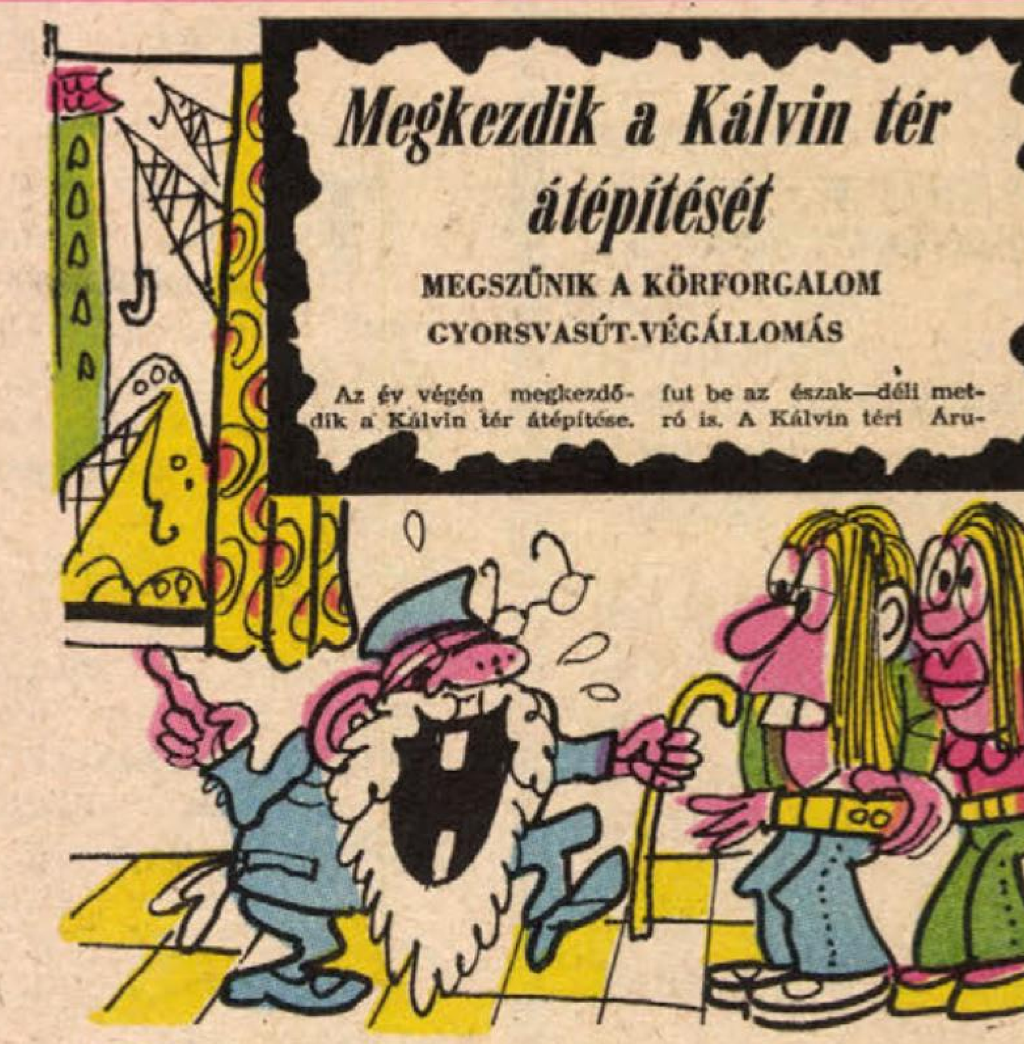
– A tiédet!

– Helló enyém drága family! Jöttem New Yorkból hozzátok kicsit melegedni.

– Mit izgul? Mire sorra kerül, meg is gyógyulhat!

– Én csak világháborút éltem át, de nektek még át kell élnetek az összes aluljáró felépítését.

BORISZ LASZKIN:

FELAJÁNLOM A SZÍVEMET

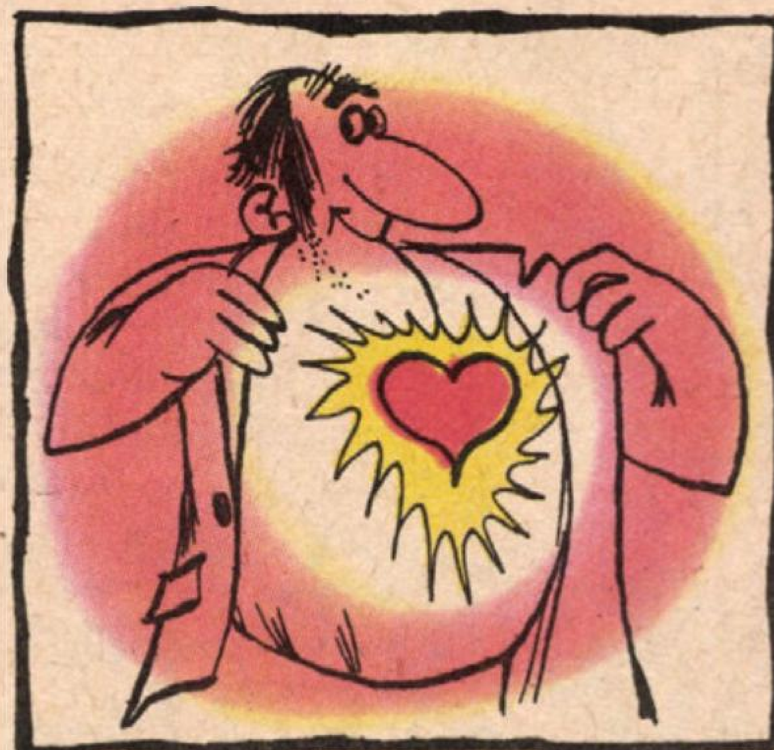
Nemrégiben az olvastam az újságban, hogy az elmúlt esztendőben nagy dicsőséget szerzett egy elvtárs, valami Potovodov vagy Burcsikin, pontosan már nem emlékszem, csak arra, hogy F-fel kezdődött a neve. Ez az elvtárs kicserélte egy beteg ember belső szervét, hogy pontosan melyiket, azt már elfelejtettem.

Ami engem illet, rendkívül egészséges vagyok, a szívem pedig maga a tökély. Meg se kottyant, amikor hajdanán, gyerekkoromban reggeltől estig megállás nélkül futkostam. A szívem az óra pontosságával dobogott és soha nem volt rá panaszom.

Emlékszem, amikor egyszer a kórházi rendelőben egy orvos, akinek a nevére nem emlékszem, hivatalosan mindenki füle hallatára kijelentette, rendkívül ritka az olyan egészséges szervezet, mint az enyém. Talán éppen ezért vesznek körül a munkahelyemen anynyi figyelmességgel. Minden évben beutalót kapok, valószínűleg azért, hogy még jobban megerősíthessem amúgyis erős szervezetemet.

Mindezt pedig csak azért bátorkodtam elmondani, hogy ünnepélyesen kijelentsem: arról álmodom, hogy a szervátültetés magasztos ügyéhez szerényen én is hozzájáruljak.

Bejelentem: határozottan és visszavonhatatlanul elszántam magamat arra, hogy szívemet felajánljam egy olyannak, akinek arra a legsürgetőbb szüksége van.

Tudatában vagyok annak, hogy nem egyszerű ügyről van szó. Nem lehet eltekinteni attól, hogy az átültetés eléggé kockázatos, mondhatni nagyon is. Ennek ellenére megkezdtem az előkészületeket az adott eseményhez, amely bármelyik pillanatban bekövetkezhet.

Mindenki számára világos, hogy az, aki elszánja magát egy ilyen felelősségteljes és mégegyszer aláhúzom, kockázatos dologra, az teljes joggal megkövetelheti a nélkülözhetetlen feltételek megteremtését. Mert, hogyan érezhetné biztonságosan és nyugodtan magát az ember, ha küszöbönálló operációja előtt nem teremtik meg számára a szükséges feltételeket? Hogyan lenne képes mobilizálni az ember egész idegrendszerét az átültetésre, ha személyes problémáját mind a mai napig nem oldották meg?

Kijelentem: a további halogatás csak késlelteti az átültetés idejét.

Figyelembevéve, hogy a tervezett operációra bármelyik nap sor kerülhet, továbbá mérlegelve, hogy az kiváltja majd az egész világ figyelmét, utoljára kérem, adjanak írásbeli utasítást a tanácsnál Kolomojcev elvtársnak, hogy haladéktalanul engedélyezze garázsom felépítését a Zarecsenszki utca 7. számú bérház udvarán, ahol élek és ahonnan bármelyik pillanatban elszállíthatnak arra az operációra, amely dicsőséget szerez nekem, embertársaimnak, hazámnak, az egész emberiségnek.

Befejezésül szeretném leszögezni, hogy amennyiben ezt a kérvényem sem követné pozitív intézkedés, abban az esetben természetesen semmiféle szervátültetésről szó sem lehet.

Oroszból fordította:

Barabás Péter

FŰVEKNEK

Tápláljatok éhes barmot,
de legyetek éles kardok,
ha a gyáva, mint a dudva,
töveteknél meglapulna!

FÁKNAK

Madárfészkek birodalma,
lombotok közt ringjon alma,
körte, dió, meggy, naspolya...
De akasztott ember soha!

ÖNMAGAMNAK

Tollad ne mártsd vitriolba,
ne csípj, mint egy csitri bolha,
jól vigyázz, hisz mindig akad
aki kitörné a nyakad!

Székely Dezső

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

Barátaim közül sem sokan tudják, hogy pályámat mint újságíró kezdtem. 1918 tavaszán a harctérről hazatérve, mint miskolci tízeshonvéd nappal a századirodában teljesítettem szolgálatot, este a helyi sajtót boldogítottam hírlapírói tevékenységemmel. Először a Reggel c. napilapnál volontőrösködtem, majd nyári egyetemi szabadságomról visszatérve, a konkurrens Reggeli Hírlaphoz szerződtem.

Történt egy szép napon, hogy a helybeli Vöröskereszt vezetősége felkért, vegyek részt vasárnapi jótékonycélú matinéján. Mint ifjú „költő", örömmel vállaltam egy rövid novellám felolvasását. „Katonaének" volt a címe, ha jól emlékszem, s arról szólt, milyen nehéz — egyre nehezebb — vidám nótára gyújtani a bakának menetelés közben. Egyre több volt a „hadiözvegy" meg árva...

Másnap a Reggel c. lap, ahonnan elszerződtem, a következő sorokat írta szereplésemről:

...A sikeres énekszám után, Hegedűs Tibor olvasta föl elbeszélését. Hogy valaki írni nem tud, hagyján — de hogy olvasni sem tud, azért még a genfi Vöröskereszt nevében sem adhatunk feloldozást!...

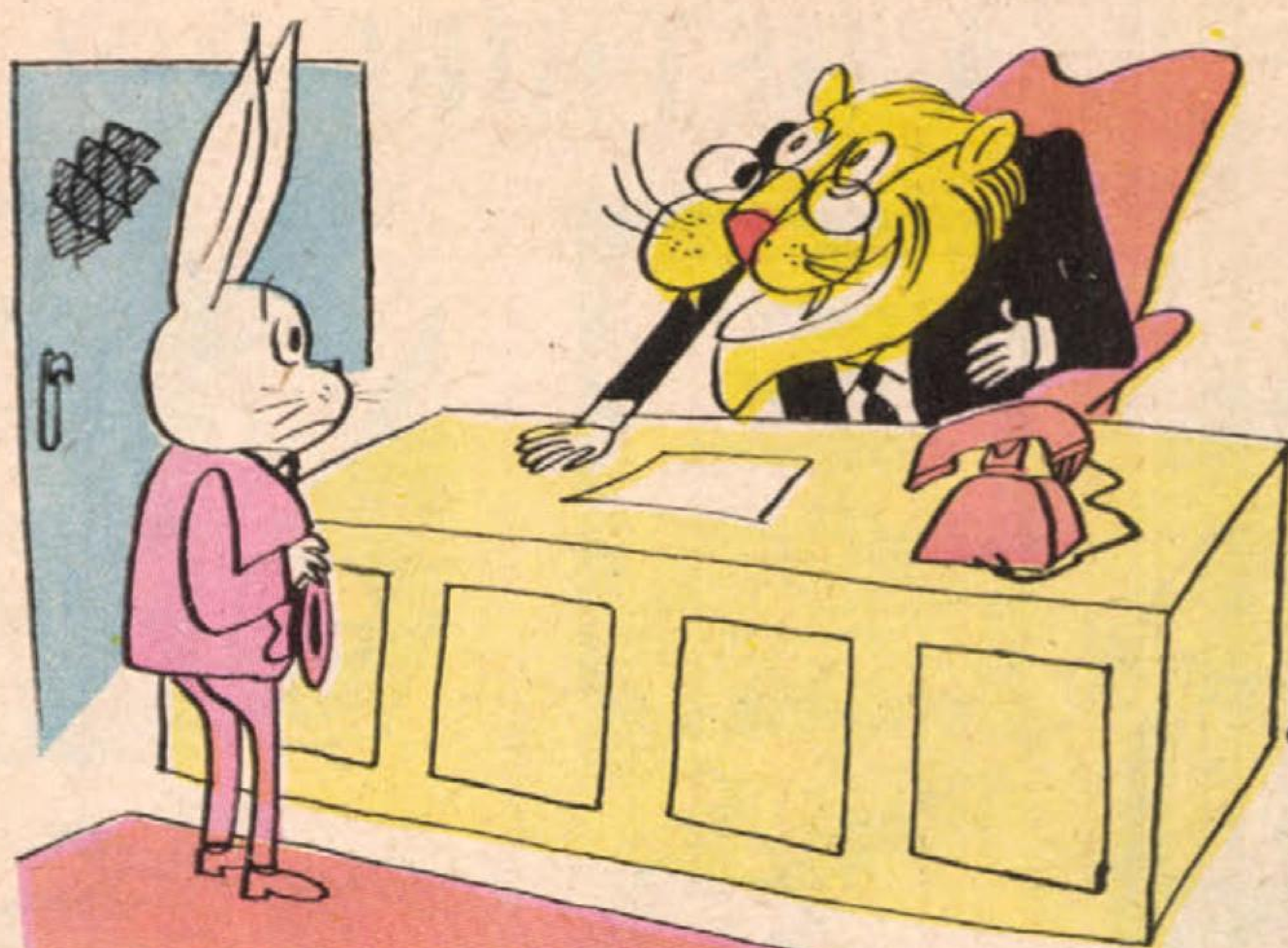
Másnap mérgemben felutaztam Pestre és csakazértis jelentkeztem a Színiakadémián. Egyhangúlag felvettek színésznek! Bevallom őszinte önkritikával: annak se váltam be!

Rendező lettem!

Hegedűs Tibor

TANMESE

– Higgyen nekem, fiatal barátom, én is nyúlként kezdtem.

ABSZOLÚT KÖNYVBARÁT

A KOHOUTEK ÜSTÖKÖS

Tordalagi Emese régész szenzációsnak mondható felfedezést tett Ceglédbercelen. Mohákból, megszáradt földi gilisztákból, kövületekből és homokulatokból olyan jelekre bukkant, amelyek minden kétséget kizáróan a delfi jósdából származnak. Megállapítást nyert, hogy a lassú földmozgás nyomta őket ennyire északra, egészen Ceglédbercel vonaláig.

A koros — immár 104 éves — régésznő hallatlan munkával megfejtette a régi jelek több ezer éves jövendölését. Kiderült, hogy elképesztő véletlen folytán éppen hazánk 1973-as esztendejére vonatkozik. Tordalagi Emesét felfedezéséért felterjesztették a Klüteimnesztra-díj harmadik fokozatára.

A felbecsülhetetlen értékű lelet tartalmának egy részét sikerült megszereznem lapunk részére.

Részletek a ceglédberceli leletből:

„Vigyázzatok és őrködjetek! Fejetek felett a Kohoutek üstökös! És vége lehet a világnak! És a Vasas kieshet abból, amit NB I-nek neveznek majd abban az időben.

És átok lesz majd bizonyos helyeken. Földtúrások lesznek és nem leszen segítség. Ilyen helyeknek látom azt az utat, amelyet Fehérvárinak s amelyet Erzsébet királynőnek neveznek majd a Magyarországnak nevezett ország legfőbb városában. Több káromkodást is hallok, de ezek hasztalanok lesznek. Nagy eséseket is látok, sőt jónéhány kardántengelytörést is. S ezeket mily nehéz lesz megjavítani, mert az átok a javítószolgálaton is ül majd. A maszekokról nem beszélve.

De azt is látom, hogy mindezen leszen segítség. S méghozzá pontosan az üstökös újbóli megjelenésének idején, az Úrnak (aki majd megszületik) 2973-as esztendejében.

És más jókat is látok. Sokasodik a nép! Innen, Ceglédberceltől, ahová sodortatom, nem is messze, Gyula városában, demográfiai tanácskozást tartanak. És ezidőtől az asszonyok elfordulandanak a gonoszoktól, akiket nőgyógyászoknak hívnak és bevezetik az ispillángi rózsa nevű játékot, amely semmi veszedelmet nem rejt magában.

Nagy lesz a fellendülés a nép étkezésében — ezt mutatják a giliszták. A Bella Italia és a Duna Intercontinental nevű helyek még csak a kezdetet jelentették a Duna bal partján — az üstökös évében azonban a jobb partján is ásandanak mély gödröket a hegyoldalba, s ezt a későbbiekben Hotel Hiltonnak nevezik majd. S egy harmadosztályú cukrászda is épül majd, éppen itt, Ceglédbercelen.

És döntés születik majd, hogy nagy palota emeltessék a téren, amelyet Vörösmartynak hívnak. Ugyanott, ahol egy évtizeddel előbb is döntés született, hogy ilyen palota ne emeltessék, mivelhogy nem lehet majd mozogni a téren. S bizony az üstökös évében már nem is lehet. És döntés születik arról, hogy az Állami Balettintézet költözzék a Semmelweis utcába, a Kossuth Lajos utca sarkára. Ott azonban ne keressétek. De ne keressétek a Pusztaszeri úton sem, mert erről is döntés születik, de nem bölcsebb az iméntinél. Majd akkor keressétek, amikor betemetik mind a gödröket az említett utakon, s újból az égen tündököl a Kohoutek üstökös.

Nagy sok beszédek lesznek nagy sok értekezleteken. Rengeteg tanulságuk összegezésére könyv jelenik meg és ennek címe is leszen. A mohák és giliszták állásából kiolvasható, így hangzik: „A közhely természetrajza."

Eddig az idézetek. A Tordalagi Emese által felfedezett anyag utolsó jelei határozottan 1973—74 fordulójára utalnak, de a jelentésüket nem sikerült még megfejteni. Emese néni megígérte, hogy a kusza jelek értelméről nyomban értesít, ha tud valamit.

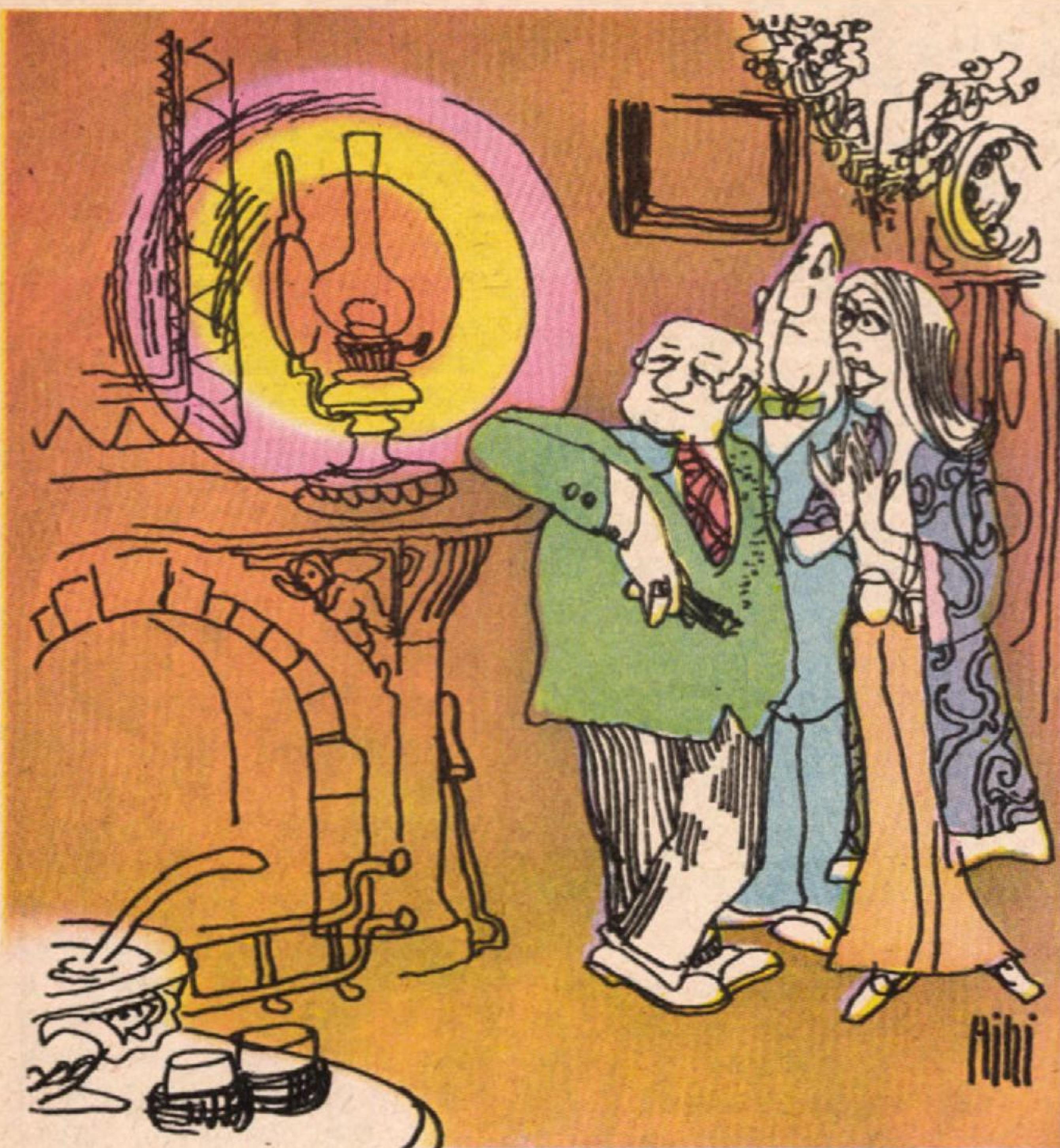
Rajk András

RITKA JÁRAT

– Ugy látszik megszámlóltattunk és kevésnek találtattunk a BKV-nek.

HOLLANDIAI SZNOB

– Igen. Valódi petróleum ...

A KÖZÖS PIAC ORSZÁGAINAK CSÚCSKONFERENCIÁJA

Kilenc összkomfortos öröklakás – egy közös helyiséggel

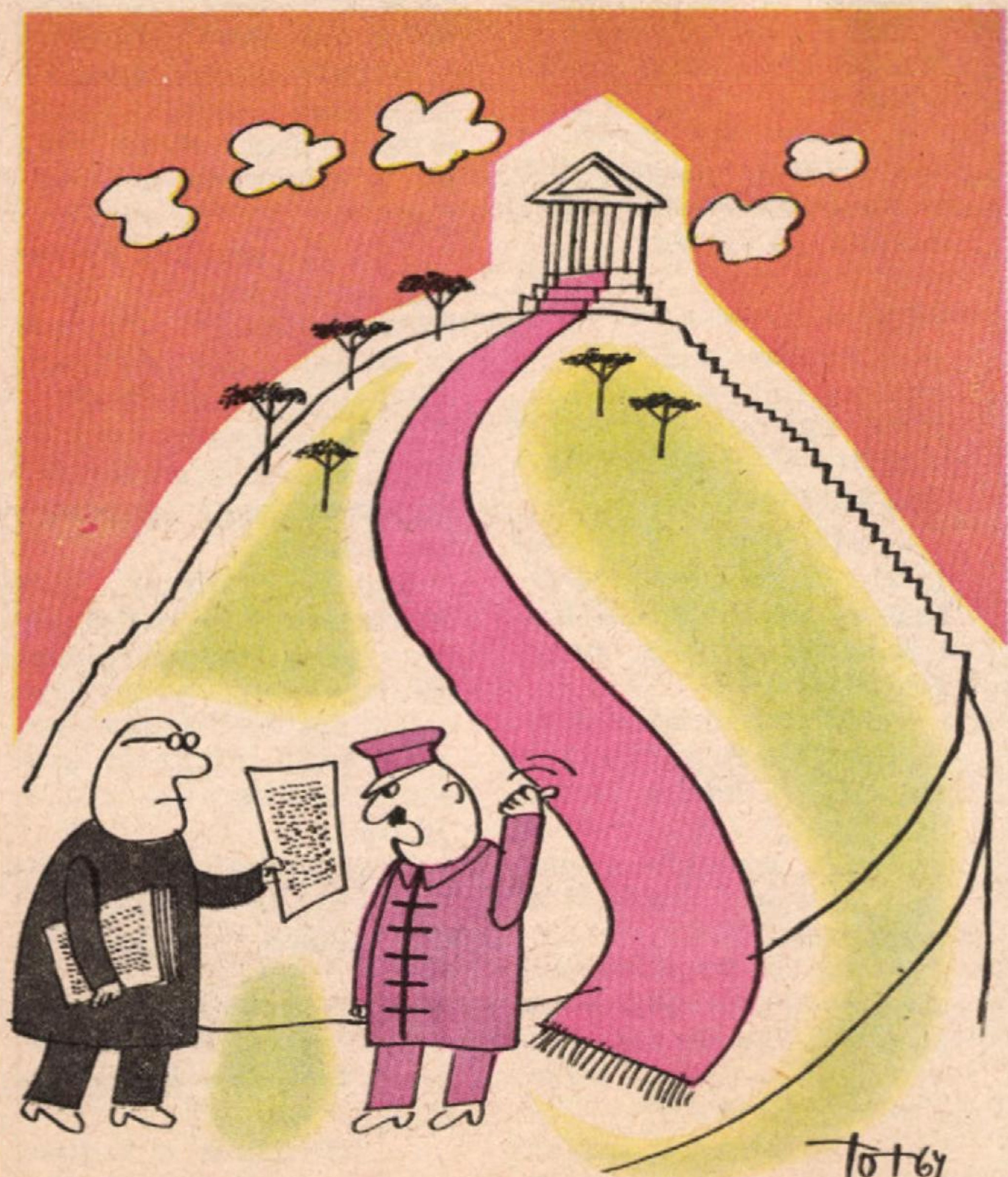
(„Die Presse", Ausztria)

HÚSEVŐ NÖVÉNY

– Nagy előnye, hogy esténként nem kell sétáltatni.

A PARNASSZUSNÁL

– Humorista?! Arra, kérem, a hátsó lépcsőn!

Mellékhatás

Enyhe orrviszketésre ébredtem. Minthogy már nagyatyám meggyőződéses hipochonder volt, pillanatig sem haboztam orvoshoz vinni a szóban forgó testrészt.

— Trallala — mondta a doktor vidáman. — Semmiség az egész. Egyszerű ultraheftítiszről van szó. Felírok magának egy adag Nózipont, meglátja, mintha elvágták volna.

Bizakodó szívvel bontogattam a kis gyógyszeres skatulyát, minthogy már nagyanyám hivő lélek volt. Az üvegcse köré tekerve nyomtatott cédulát találtam.

— A Nózipon — szólt a szöveg — biztos hatással bír az orrfelhám maceratikus elváltozásai esetén. Mellékhatásként azonban Hukk-szindróma, violakór és heveny peripatétizmus léphet fel.

Reszkető térdekkel vittem a cetlit vissza a rendelőbe.

— Trallala — mondta a doktor még mindig vidáman. — Semmiség az egész.

— Pardon — szóltam közbe. — Mi az a Hukk-szindróma?

— Heveny csuklóroham — mondta könnyedén a doktor. — Van aki három hétig csuklik egyfolytában. A végére teljesen elgyengül. A bárzsing megereszkedik, s a gyomor reszketeg léggömbhöz válik hasonlatossá. De nem kell megijednie, mert az orrviszketést viszont biztosan gyógyítja a Nózipon.

— Egy pillanatra — mondtam már egészen nyomorultul. — Mi az a violakór?

— A páciens feje előbb égő rózsaszínt ölt, majd fokozatosan ellilul. Szélsőséges esetekben bizonyos dagadás is észlelhető. A szaklapok megemlékeznek egy délolasz páciensről, aki végül a kerti napernyőt hordta kalap helyett. De nincsen semmi baj, mert az orrviszketést tényleg biztosan gyógyítja a Nózipon.

— Köszönöm — mondtam félig már ájultan. — És mi az a peripatétizmus?

— Kóros járáskényszer — mondta elegánsan a doktor. — A lábak makacs rángatózása. Neuromusculáris elváltozás. A beteg megy és megy és megy. Egy texasi páciens háromszor körülgyalogolta a Gran Chaco-t. Úgy kellett lelőni, hogy éhen ne pusztuljon. De felesleges aggódnia, mert az orrviszketést igazán meggyógyítja a Nózipon.

— Jóságos ég — mondtam. — De mi lesz a mellékhatásokkal?

— Csak hidegvér — intett a doktor. — A mellékhatásokra hasonlóan biztos szereink vannak. A Hukk-szindrómát remekül gyógyítják az Antigurglin tabletták, a violakórt a Nyugicephal pasztillák, a peripatétizmust pedig a nyugat német gyártmányú Haltwerda labdacsok.

A tabletták használati utasításán a következőket olvastam:

— Az Antigurglin biztos hatással bír a heveny csuklások ellen, mellékhatásként viszont a végtagok számában átmeneti gyarapodás állhat be.

Reszkető kézzel vettem elő a fiókból szeretteim fényképét.

A pasztillák cetlijén ez állt:

— A Nyugicephal azonnal megszünteti a fej kóros lilulását, de mellékhatásként könnyebb lefolyású kergekórt idézhet elő. Így a kúra időtartamára ajánlatos a pácienst preventív láncon tartani.

Halkan sírdogálni kezdtem.

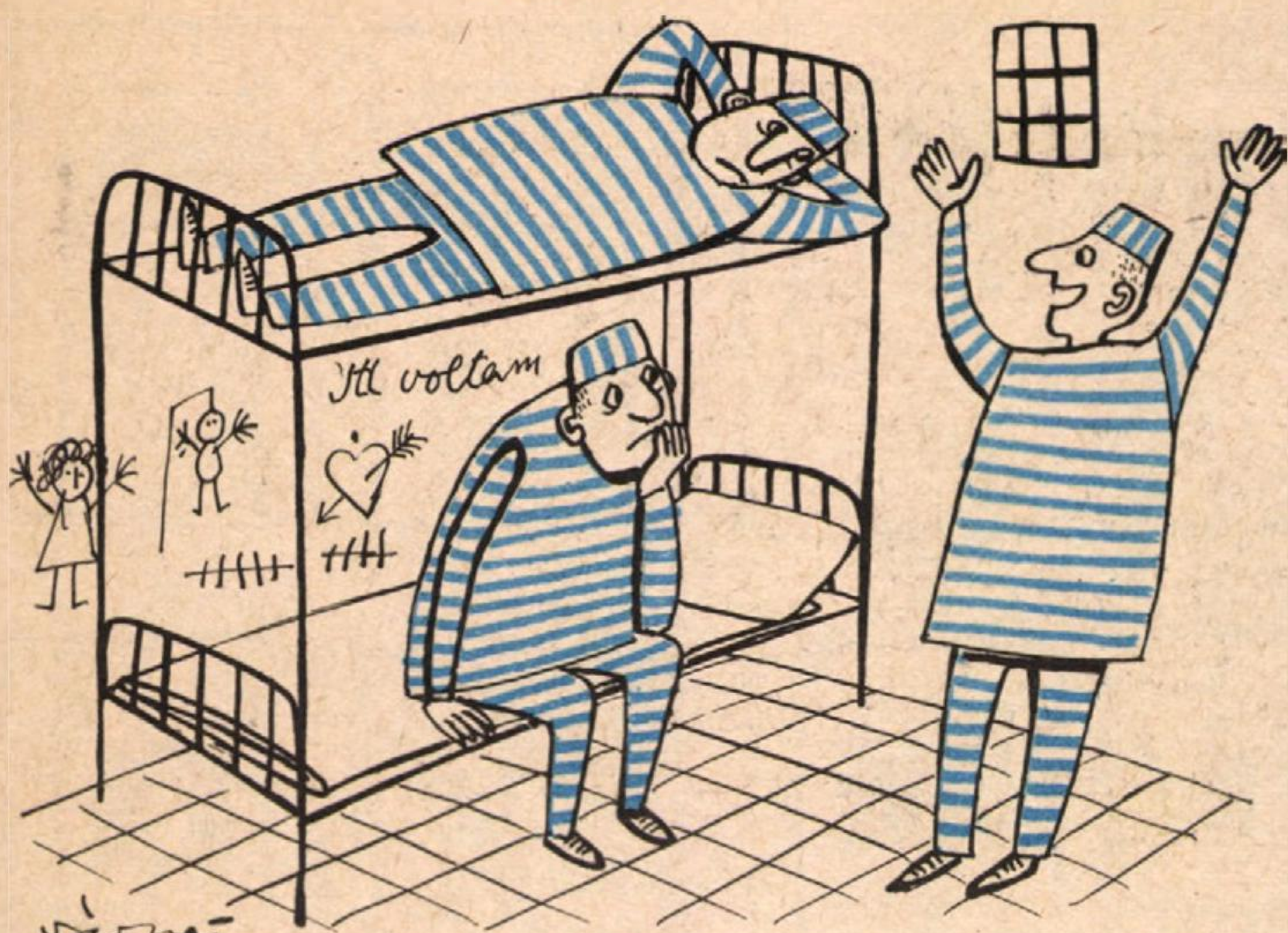
A nyugatnémet labdacsok tájékoztatóján a következő szöveg tűnt fáradt szemeim elé:

— *A Haltwerda labdaschok vannak fix hatás gegen Spazierbetegség, aber mint Nebenhatás okozhatnak neked könnyű Bubopestisch szimptómiáit. Na ja, was soll man tun?*

Széttéptem a végrendeletemet. És inkább mégiscsak megvakartam az orromat.

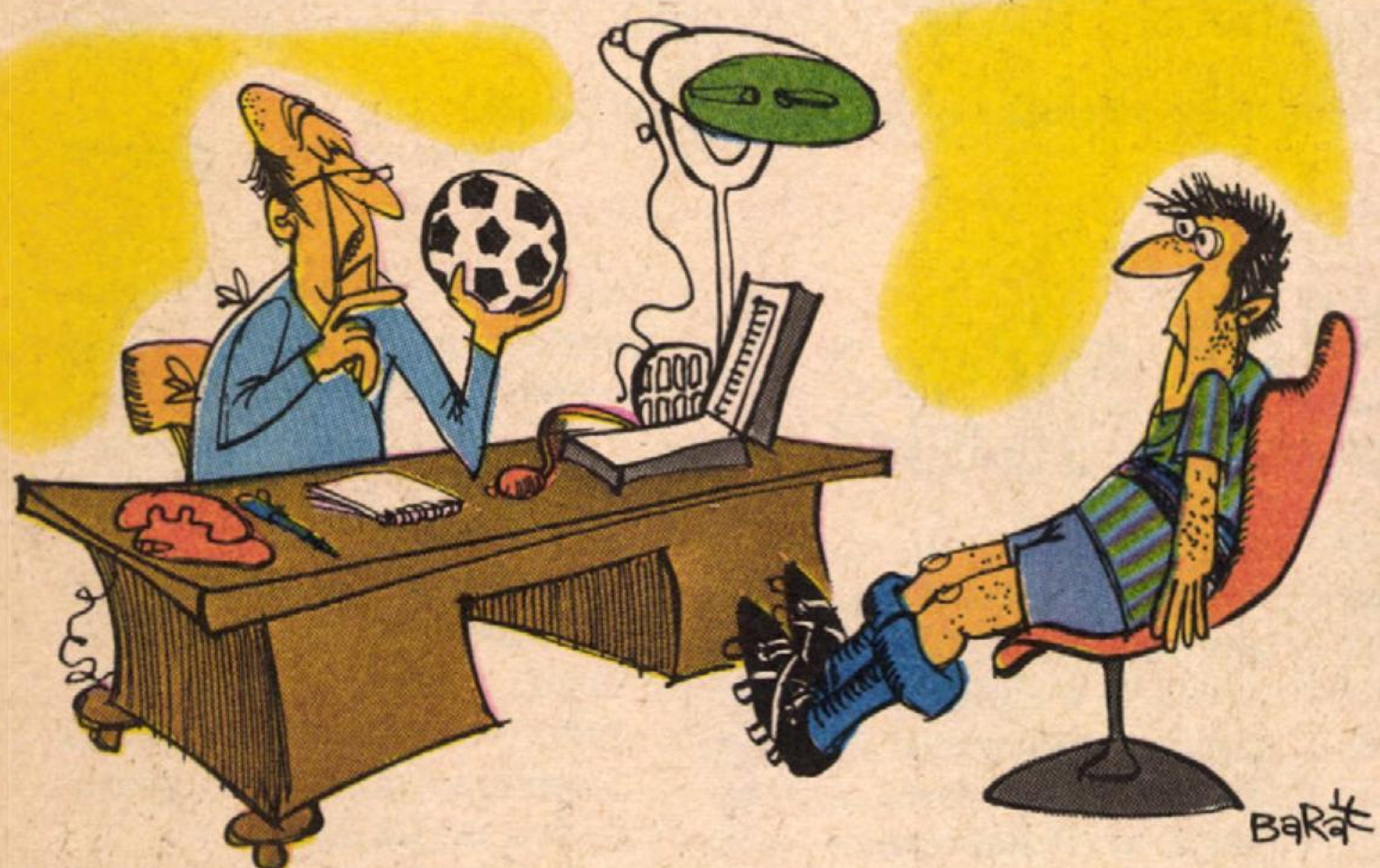
Peterdi Pál

SIKERÉLMÉNY

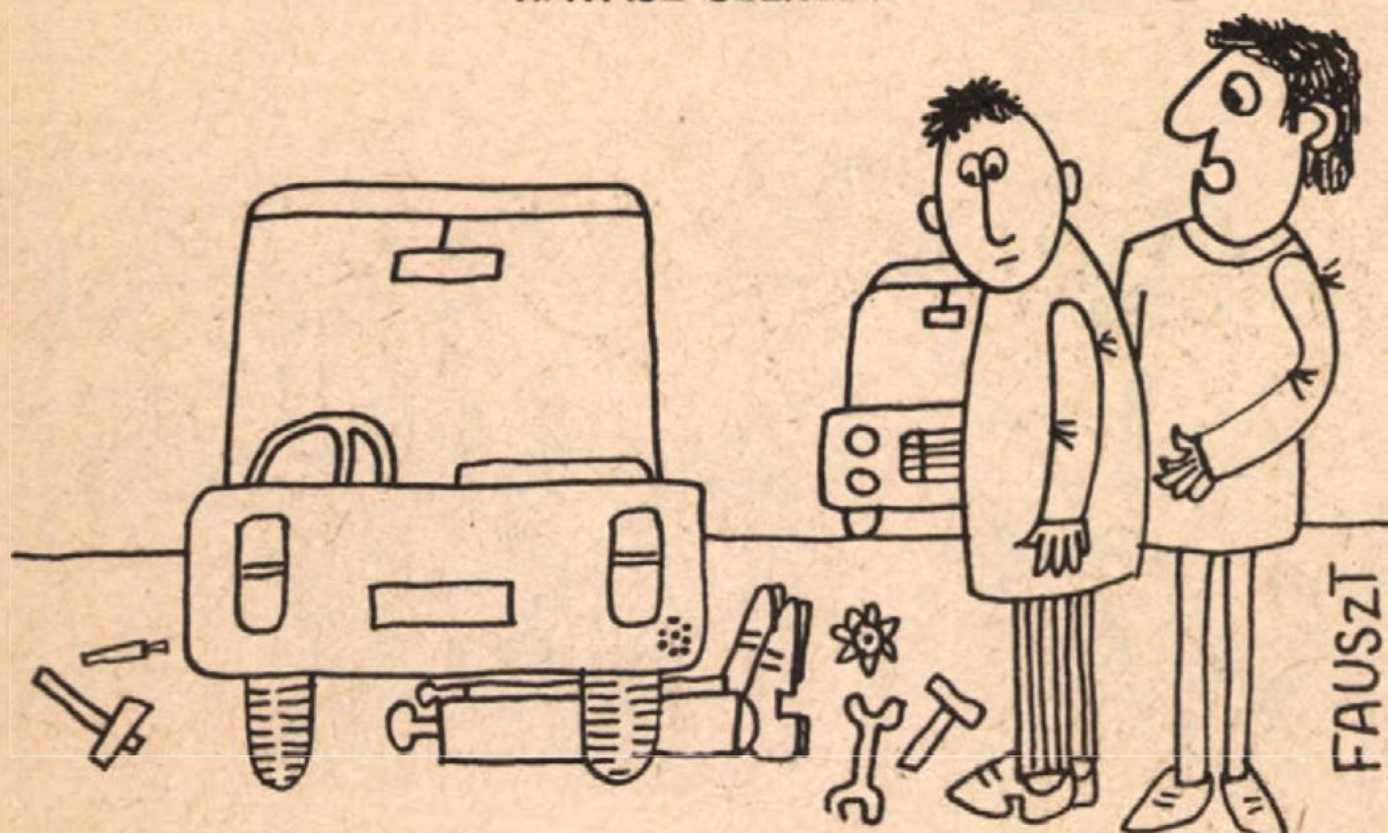
– Tudjátok, milyen sikerélmény volt számomra, amikor másodfokon leszállították a büntetésemet 11 évről 8 évre?

SPORTPSZICHOLÓGIA

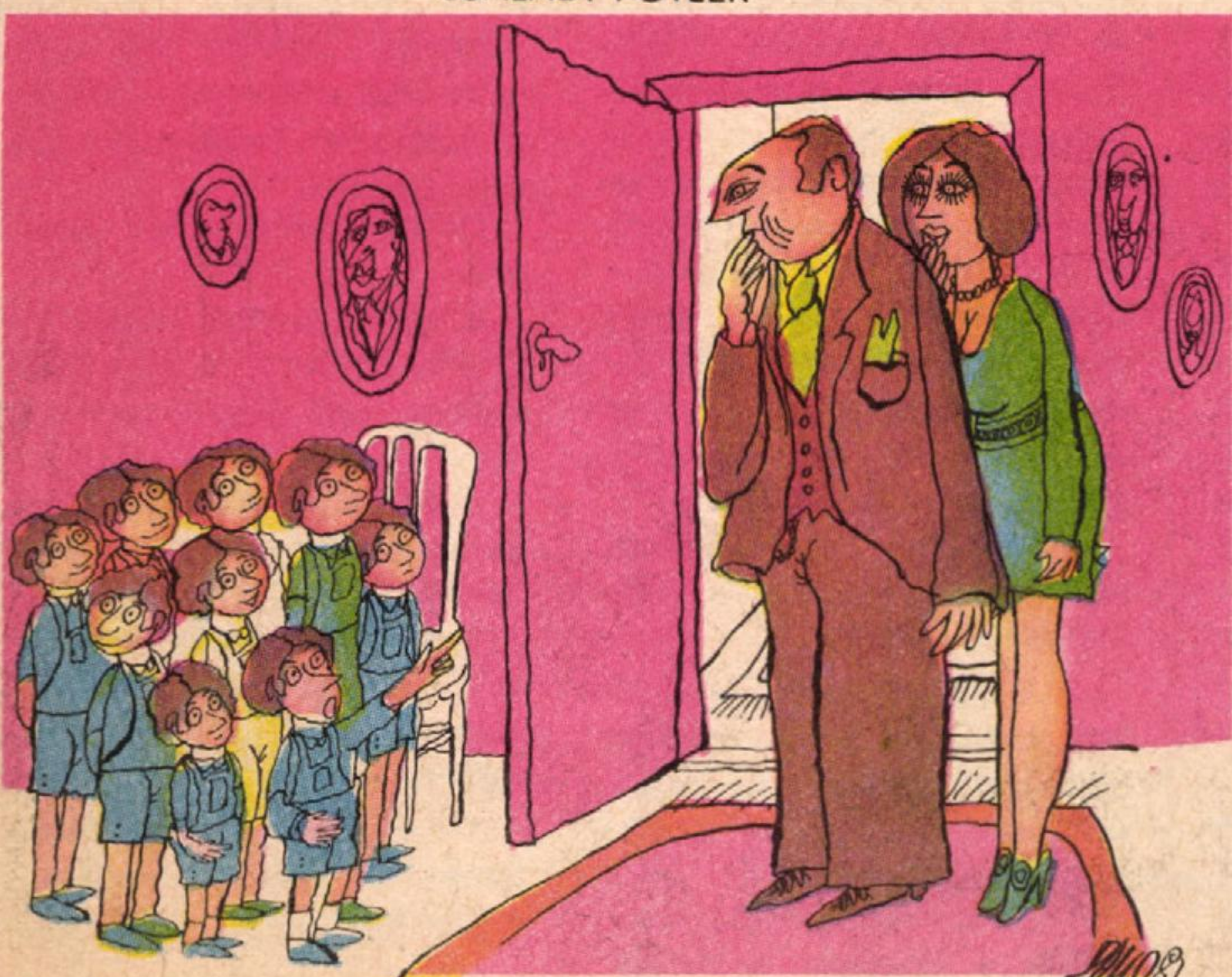
– És erről mi jut az eszébe?

RAVASZ SZERELŐ

– Tessék megnézni, uram, már az ön kocsijával foglalkozunk!

CSALÁDI PÓTLÉK

– Mi tartunk el benneteket, elvárjuk, hogy ne kiabáljatok velünk!

HANGULAT-CSINÁLÓ

Járom a Belvárost, nehéz gonddal a szívemben: kirakathoz oda, kirakattól el. Kinek, micsodát? — ez itt a kérdés.

Egy női divatcikkbolt előtt, midőn a legnagyobb súly ül a mellemen, egy kéz érinti meg a vállamat.

— Hudák! — kiáltom örömmel. — Mindjárt megismertelek, mert abban a kis kabátkában látlak, amit a gimnáziumban viseltél, harminc évvel ezelőtt! Ennyire levitte az Isten a dolgodat?

— Nem panaszkodhatom — mosolyog Hudák. — Ez alkalmi viselet, pontosabban a munkaruhám.

— Miért? Mivel foglalkozol? — érdeklődöm.

— Hangulatkeltéssel — feleli Hudák. — Már több éve, minden decemberben hangulatcsináló vagyok.

— Essünk gyorsan túl a magyarázaton! — kérlelem sietve —, mert énnekem erre a szóra válogatottan szép leányok jutnak az eszembe, csákóval a fejükön és dobokkal felszerelve, az amerikai elnökválasztási hadjáratban. Azok a hangulatcsinálók!

— Ugyanaz vagyok én is, Hudákban! — mondja ő. — Magam is agitációval foglalkozom.

— Mire agitálsz, a pokolba is?

— Szerényebb igényekre! — feleli Hudák és belémkarol. — Ha van egy kevés időd, megmutatom a gyakorlatban is.

— Ha a perceim meg volnának számlálva, akkor is rád fordítanám őket — kiáltom hevesen. — Vezessél!

— Megbízóimhoz megyek — magyarázza Hudák útközben. — Most éppen Messzerhez készültem, aki, ha jól emlékszem rá, mögötted ült az iskolapadban.

— Hogyne emlékeznék Messzerre — mondom. — Mi van vele?

— Remekül él — ismerteti Hudák —, de a feleségének semmi sem elég. Túlságosan rázza a rongyot. Ezért rendelt meg Messzer magukhoz, karácsony előtt, hangulatcsinálónak. Itt is vagyunk! — állt meg egy szép új ház előtt. — Feljöhetsz velem, de tartsd a szád! Sajnos, túlságosan jól vagy öltözve. Nem hagynád a kabátodat a lépcsőházban?

— Nem hagyom — mondtam határozottan —, az csak rosszabb lenne. Az asszony azt hihetné, hogy autóm van és a kocsiban hagytam.

— Igazad van — ismerte el Hudák. — Na nem baj, legfeljebb még szembetűnőbb lesz a kontraszt kettőnk között.

— Ha akarod, még meg is mártalak a kukában — ajánlottam fel szolgálatkészen, de Hudák elengedte a füle mellett a megjegyzésemet. Becsengettünk.

— Fiúk! — kiáltotta az ajtót nyitó Messzer, meglepetést színlelve hangjában és miattam csakugyan meg volt lepődve, de Hudák egy szemhunyorítással jelezte neki, hogy be vagyok avatva.

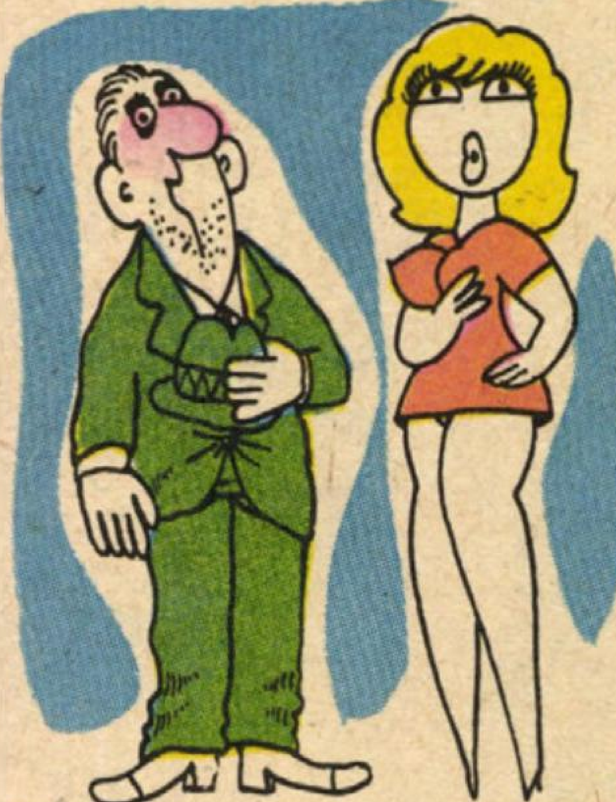
— Gyertek beljebb, micsoda meglepetés! — kiáltozott. — Babuci! Gyere csak! Micsoda vendégeim jöttek!

Az ajtón egy jól ápolt asszonyka dugta ki a fejét.

— A feleségem — mutatta be lelkesen Messzer — és a régi cimboráim, volt iskolatársaim! Gyertek már beljebb és meséljetek magatokról!

Babuci szívélyesen nyújtotta felém a kezét és némi habozás után Hudákkal is kezet fogott.

— Üljenek le — mondta udvariasan és egy kis

szorongással nézett Hudák kopott öltönyére, amikor az helyet foglalt egy elegáns, világos húzatú karosszékben. A bárszekrényből italt vett elő. — Édeset? Erőset? — kérdezte szolgálatkészen. — Mindenféle van — tette hozzá hangsúlyosan. — Napóleont? Vagy skót whiskyt?

— Nem élek velük — hárította el mosolyogva Hudák. — De ha esetleg akadna kommersz cseresznyepálinka, annál nincsen jobb!

— Sajnos nincsen — mondta Babuci és a hangjában egy kis szánakozás vibrált. — Esetleg Gordon-gin megfelelne?

— Mit csinálsz? — vágta el a beszélgetést Messzer és mohón nézett Hudákra. Hogy élsz, mivel foglalkozol?

— A Tudományos Akadémia főosztályvezetője vagyok — felelte Hudák szerényen és Babuci csaknem leejtette a drága, csiszolt stampedlispoharakat.

— Te voltál a legjobb tanuló! — tűnődött Messzer. — Úgy látszik, nem véletlenül. Hol laksz? Család? Gyerek?

— Ott lakom a Rottenbiller utcában — mesélte Hudák. — Ugyanott, ahol annakidején.

— Nem kaptál lakást?

— Kaptam volna, de minek? — mosolygott Hudák. — Nagyon megfelel nekem az a kétszobás udvari.

— Agglegény? — kérdezte Babuci.

— Dehogy vagyok az! — kiáltotta Hudák vidáman. — Szép feleségem van és két gyönyörű fiam!

Kopott tárcát vett elő a zsebéből és egy fényképet mutatott Babucinak.

— A feleségem — mondta Hudák és Babucinak elakadt a hangja.

— Nagyon szép! — suttogta és a keze reszketett, amint a fényképet visszaadta. Én is elkértem, hogy megnézzem Hudák feleségét. Mindjárt felismertem a képet: a híres egykori filmcsillag, Mae West képe volt, egy régi filmben, ahol szerény konyhalányt alakított.

— Mit kap karácsonyra a család? — tudakolta Messzer.

— Még nem tudom — tárta szét Hudák a kezét. — Az asszony régóta szeretne egy pongyolát, a fiúk egy futball-labdáról álmodoznak.

— Látod Babuci! — kiáltotta Messzer és korholóan nézett a feleségére. — És te egy arany Patek-órát akarsz karácsonyra!

— Jó lesz nekem egy Pobeda is — mondta Babuci lehajtott fejjel.

— Szó sem lehet róla! — tiltakozott hevesen Hudák. — Te vedd csak meg azt a Patekot az asszonynak. Én csak azért költök most szerényebben, mert összeteszem a pénzt!

— Mire gyűjt? — kérdezte Babuci és remény villant meg a tekintetében.

— Társasutazásra! — felelte büszkén Hudák. — Januárban elmegyünk egy hétre a Magas-Tátrába!

— És Babuci a Kanári-szigetekre akar utazni, minden áron! Pedig még mi sem voltunk a Tátrában!

— Nincs szebb a Tátránál, januárban! — kiáltotta Hudák. — Ott lesz az összes tudós. Jöjjenek maguk is! De jó lenne!

— Nem bánom — mondta Babuci és egy szomorú háborús özvegy benyomását keltette.

Fél órát ültünk még Messzeréknél. Búcsúzáskor az előszobaajtóban Messzer egy ötvenforintost csúsztatott Hudák kezébe, majd hosszasan szorongatta barátja áldott jobbját.

— Naponta tíz ügyfelem van — mesélte Hudák lefelé a lépcsőházban.

— Az tízszer ötven forint — számoltam —, nem rossz mellékes karácsony előtt.

— De csinál is hangulatot! — rikkantotta Hudák.

Somogyi Pál

Megkérdeztük rajzolóinkat:

Hogyan propagálnák a tejfogyasztást?

Szűr-Szabó József:

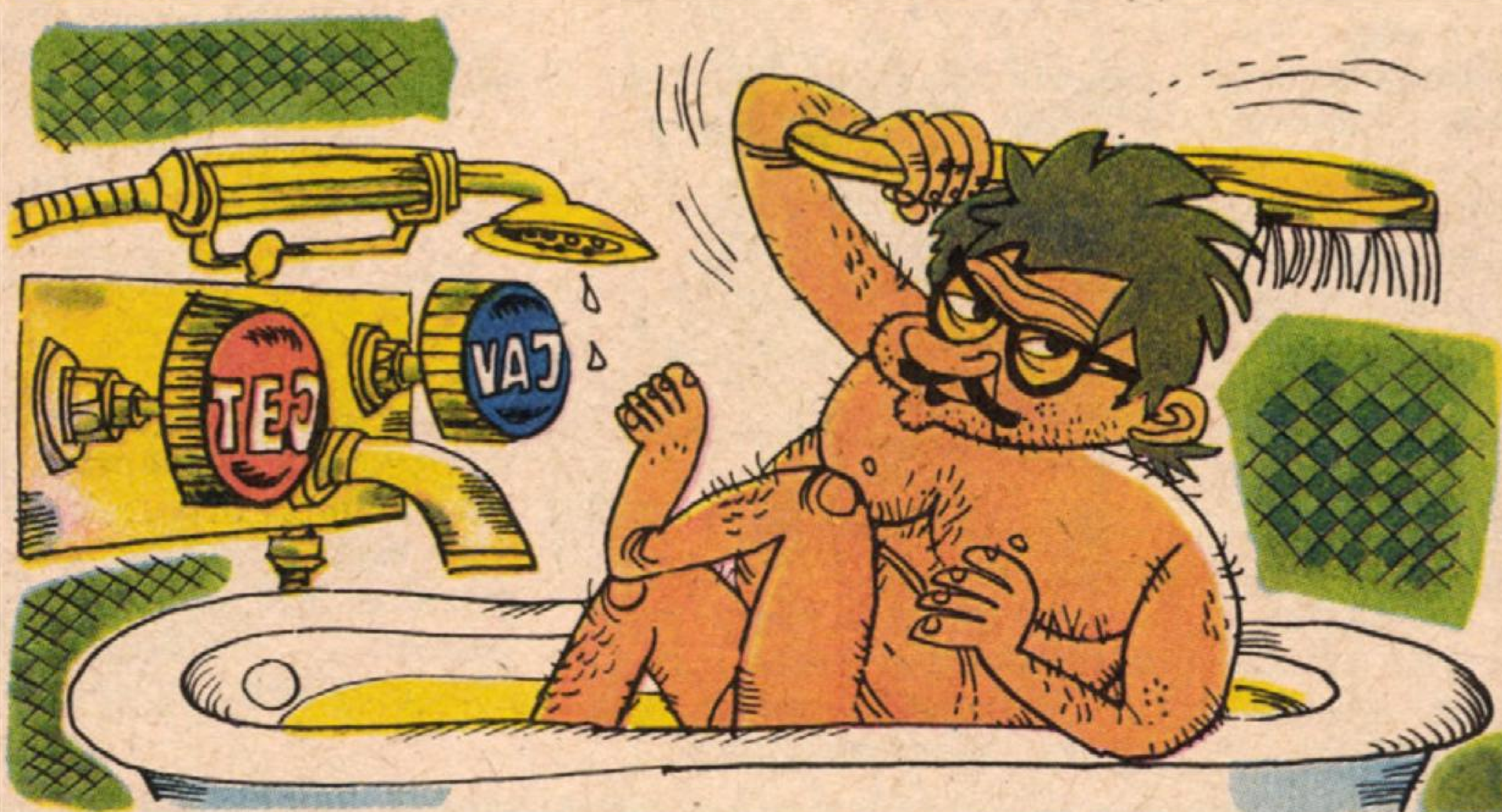
– Tiltanám!

Sajdik Ferenc:

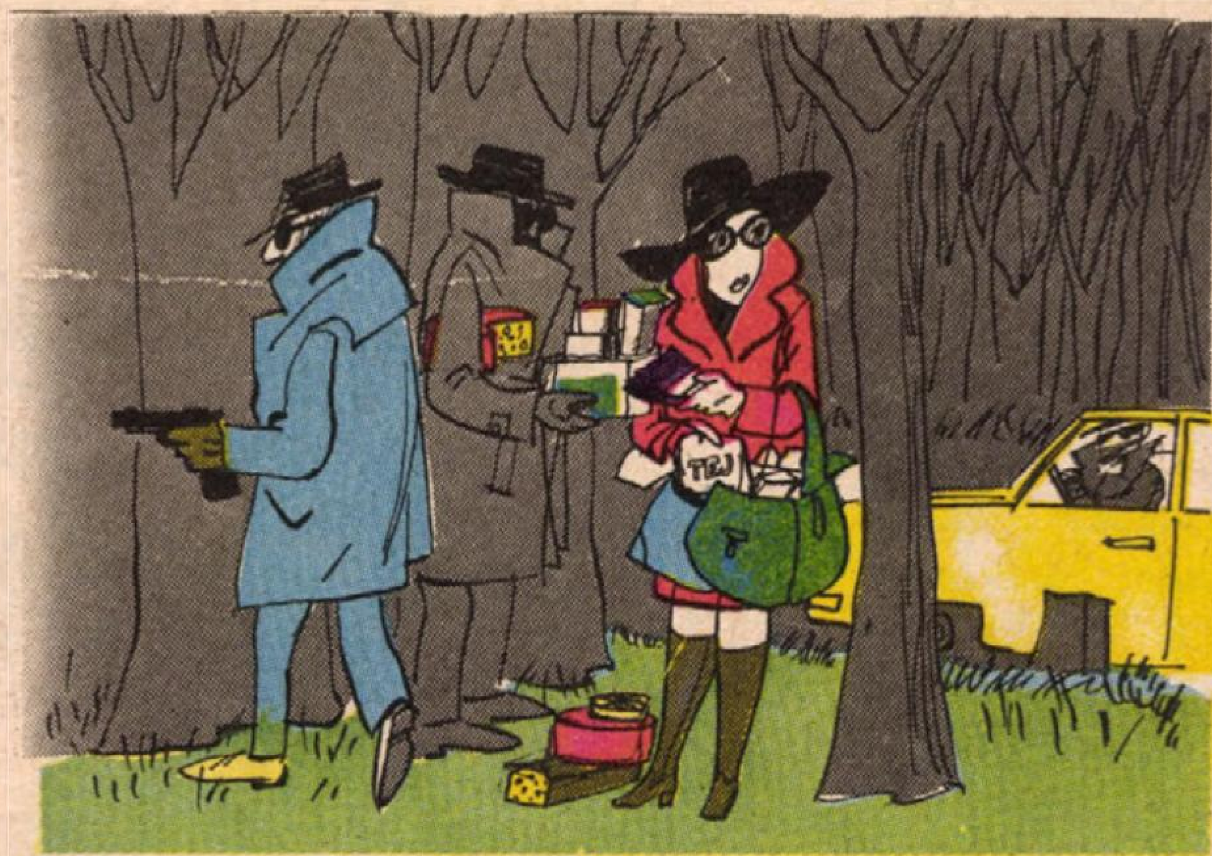
– Sörösüvegekben árulnám.

Endrődi István:

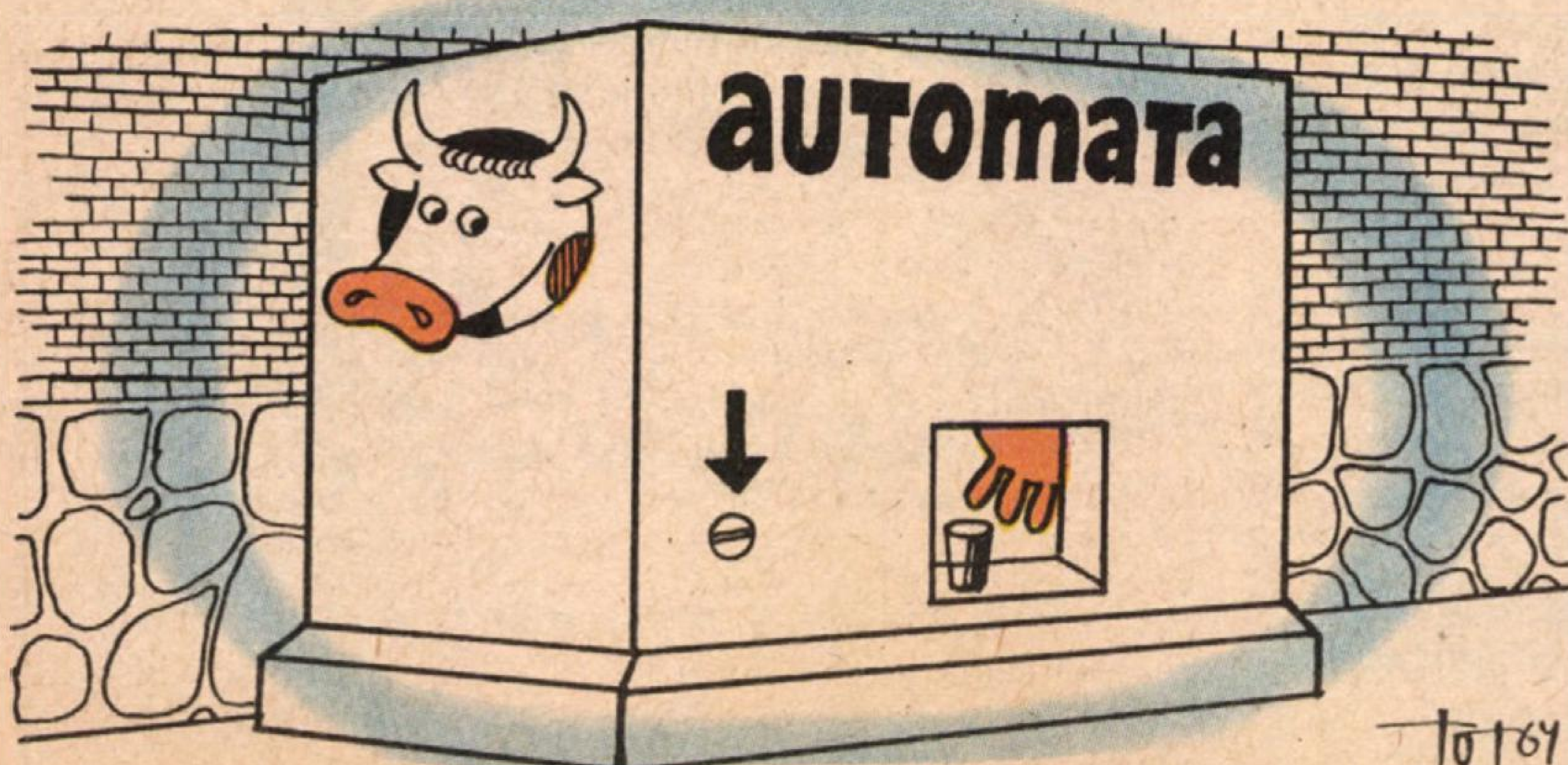
– Elrendelném, hogy minden dolgozó fürödjék reggelenként tejben-vajban...

Vasvári Anna:

– Csak csempészett tejterméket árusíttatnék.

Tót Gyula:

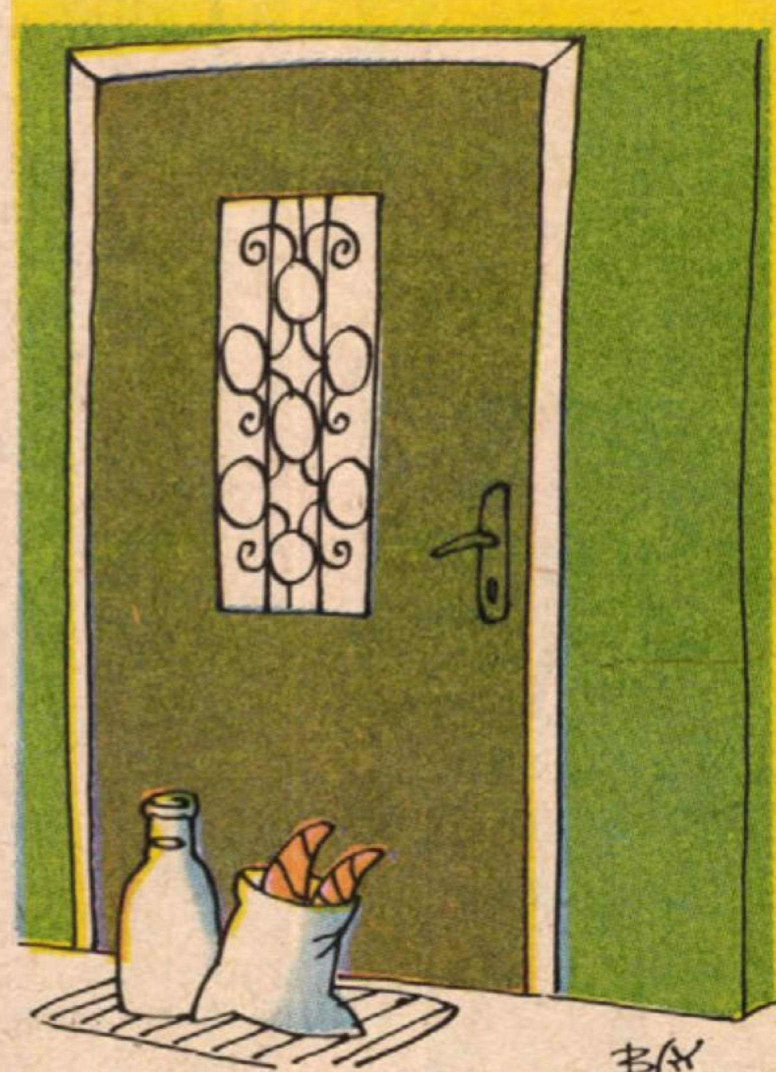
– Önkiszolgáló automatákat állítanék fel...

Balázs-Piri Balázs:

– Javasolnám, hogy az italboltok tartsanak hetenként tejnapot...

Brenner György:

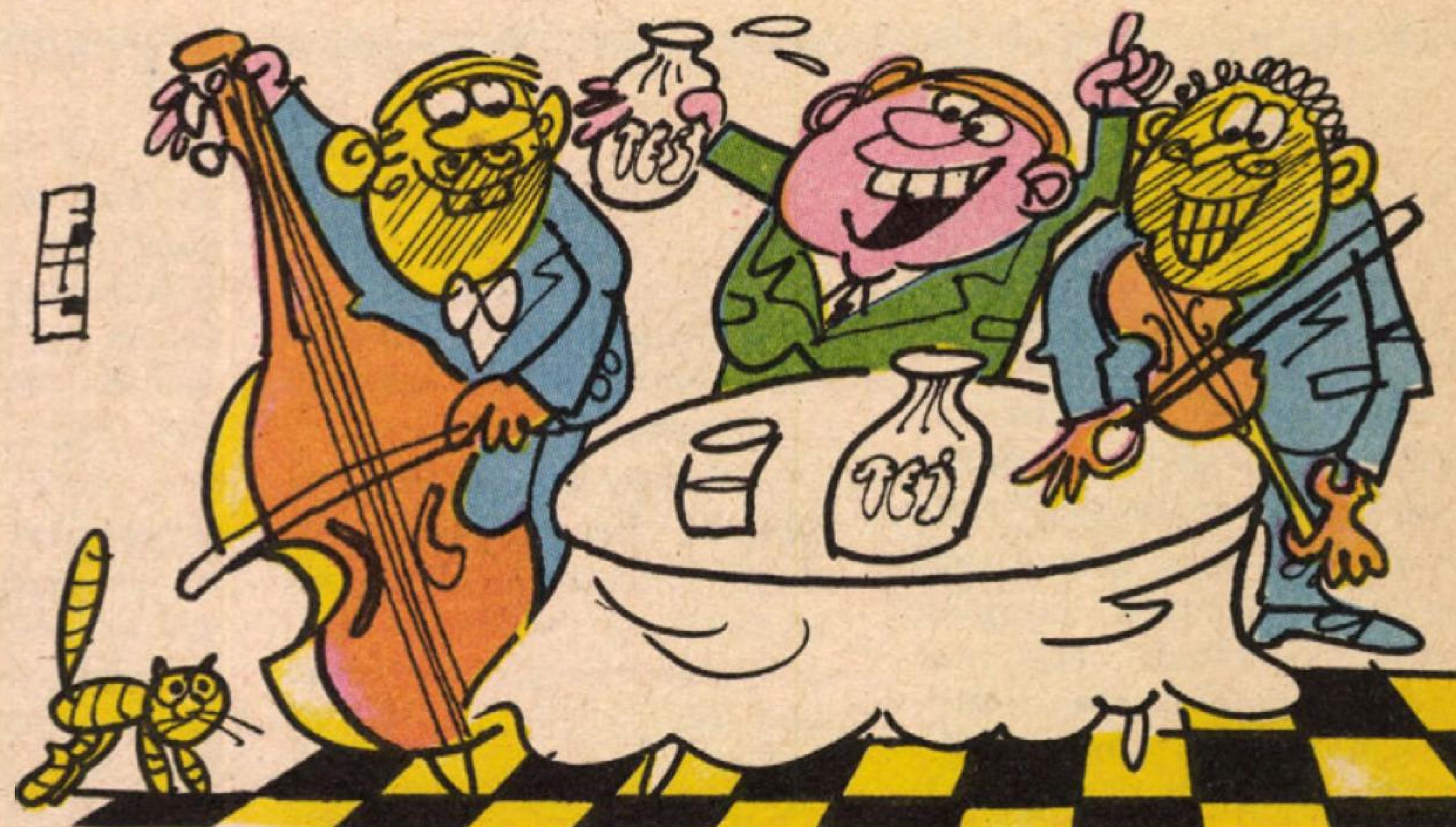
– Van egy korszakalkotó ötletem! Íme!

Hegedűs István:

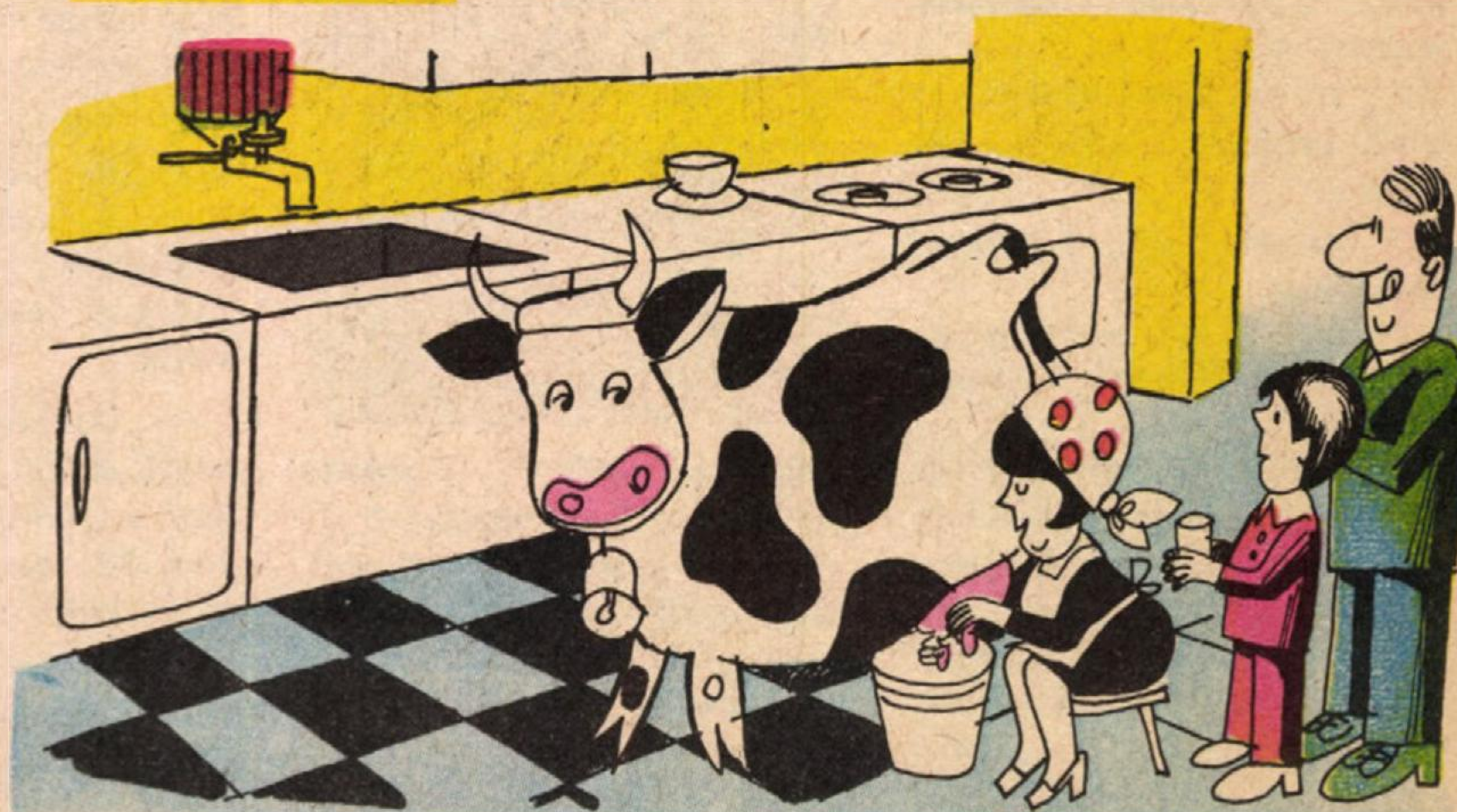
– Különleges tejbárt nyitnék ínyencek számára...

Fülöp György:

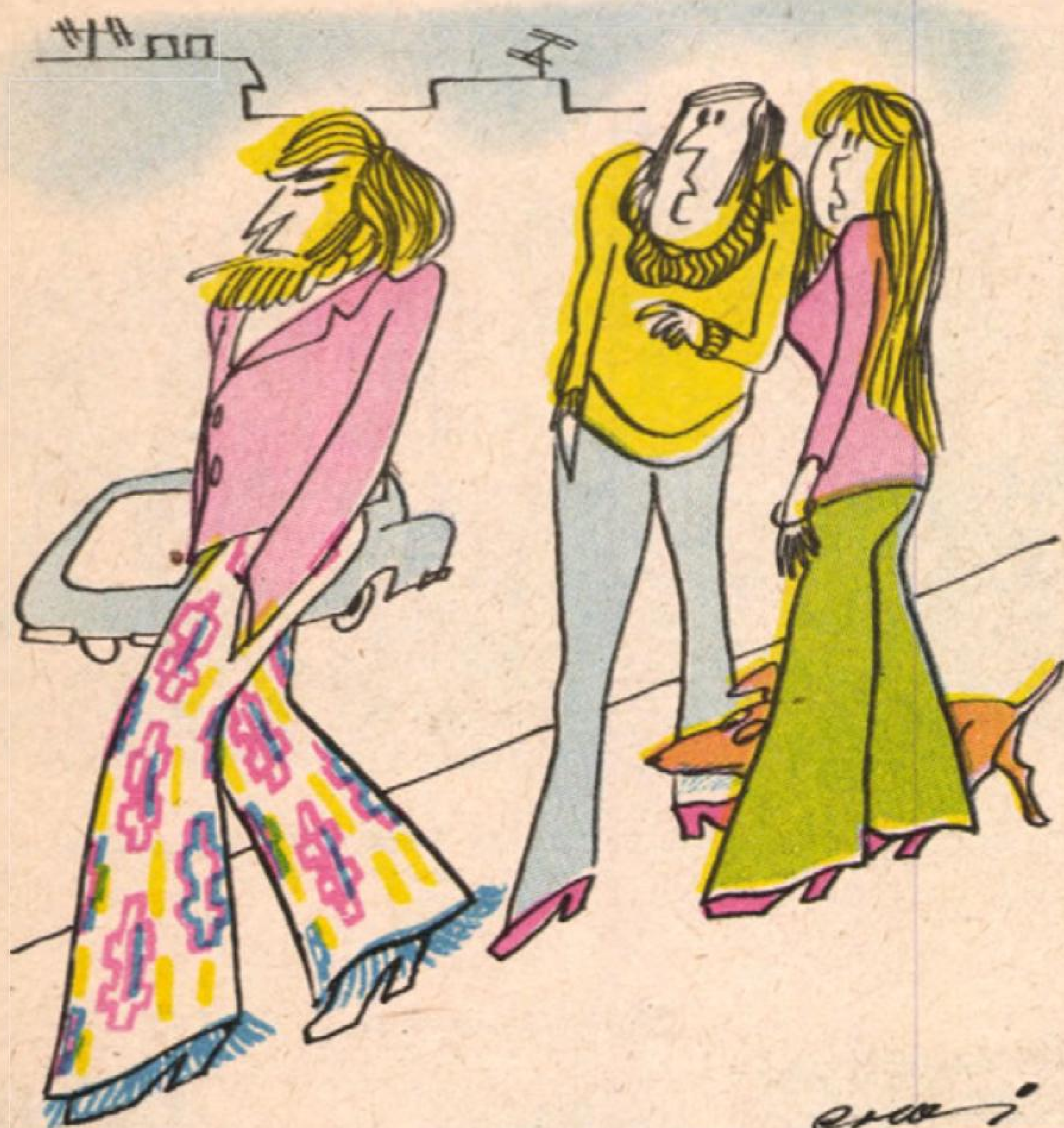
– A tejcsárdákba a legjobb népi zenekarokat szerződtetném.

Mészáros András:

– Budapesten is bevezetném a háztájit.

STÁTUSZ-SZIMBÓLUM

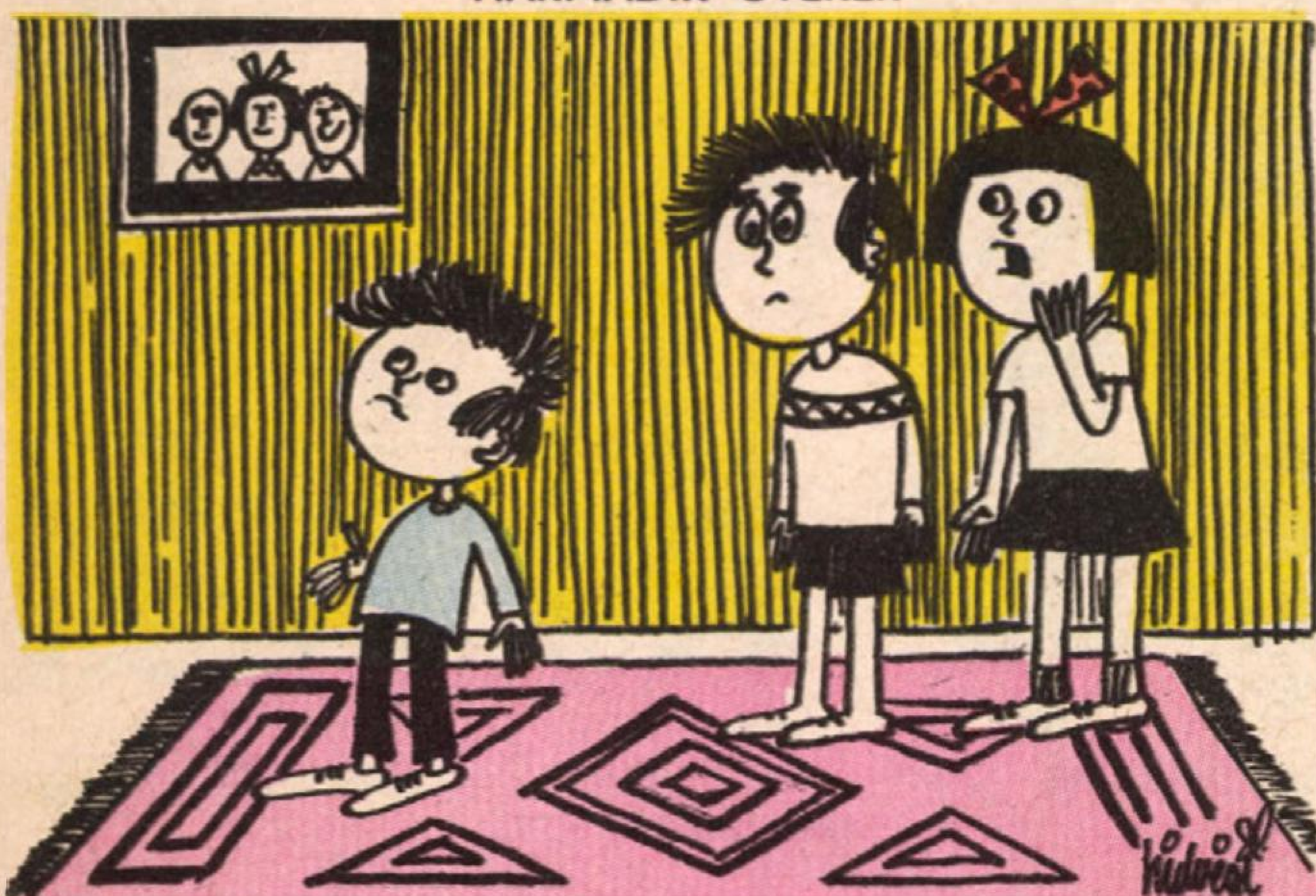

– Menő fej! Valódi perzsaszőnyegből van a nadrágja.

A BEFOLYÁSOLHATÓ VEVŐ

HARMADIK GYEREK

– Mióta megtudta, hogy ezer forintot fizetnek utána, nem lehet bírni vele!...

Ha nagyon korán kell kelnem, a Posta ébresztő szolgálatát hívom segítségül. Gyakorta előfordul, hogy fél ötkor keltetem magam. Ilyenkor a készülék kellemetlenül és agresszíven cseng, de kárpótol a kagylóban megszólaló dallamos, kedves női hang:

— Jó reggelt kívánok, négy óra harminc perc — mondja és — lehet, hogy csak én képzelem — az ismeretlen lány vagy asszony hangjában némi sajnálat és részvét muzsikál, de kihallom belőle a biztatást is: csak bátran, fiatalosan kiugrani az ágyból, egy kis hidegvíz, aztán kezdődhet a nap, mi ez egy ilyen erős férfiúnak...

Ilyenkor erőt veszek magamon és kiugrok az ágyból, végtére is nem maradhatok szégyenben a kedves hölggyel szemben, aki szintén nem alszik...

Aztán egyik reggelen a szokásos csengetés után a kagylóban egy férfihang reccsent:

— Halló! Kivel beszélek?

Töredelmesen bevallottam, hogy velem. De ki lehet ez a szigorú, komor férfiú?

— Akkor ébresztő — mondja és máris kattan a vonal.

Megbántva érzem magam, csalódott vagyok. Hol vagyunk? A katonaságnál?

És azért sem kelek fel. Bosszúból tovább alszom.

Tisztelt Posta... Tessenek visszahelyezni az ébresztőbe azt az ismeretlen hölgyet... Különben legközelebb nem kelek fel!

(Ősz)

KÜLÖNÖS ESET

TÖKJÓZANSÁG

Este 11 óra. A külvárosnak ezen a részén ilyenkor már alig jár valaki. Nem csoda hát, ha a cingár, magas fiatalember szapora léptekkel haladt célja felé. Időnként félénken hátrafordult: nem követi-e valaki? Hirtelen megjelent előtte egy zömök, széles vállú, hatalmas harcsabajuszt viselő férfi.

A hangja úgy recsegett, mint egy régi tölcséres gramofon:

— Hová, hová ilyen későn? Talán itt lakik a közelben?

A cingár ifjú bénultan dadogott:

— Innen két sarokra lakom, albérletben. Viszontlátásra.

Udvariasan bólintott és elindult, a másik azonban kemény mozdulattal belemarkolt a gallérjába:

— Végig sem hallgat, uram? Rettenetesen el vagyok keseredve. Ilyenkor jólesik az embernek kipanaszkodnia magát.

— Parancsoljon. Örömmel hallgatom — mondta hideglelősen az áldozat.

— Tudja mi az én tragédiám? Ha rámjön a józanság, azonnal kötekedni kezdek. Ha fejembe száll az italnélküliség, emberfia nem bír velem. Szidod az

anyáma, mi? — ordította és könnyed mozdulattal levegőbe emelte a cingárt, aki rémülten motyogott:

— Téved, uram. Én a legnagyobb tisztelettel viseltettem az ön kedves édesanyja iránt.

— Ne ijedjen meg. Csak azt akartam, hogy lássa, milyen garázda ember vagyok én, amikor egy csepp alkohol sincs bennem. Ha iszom, kenyérre lehet kenni. Ha van bennem egy liter, gyámolítom az öregeket, a magatehetetleneket, szeretném magamhoz ölelni az egész Emberiséget, de ha elborítja az agyamat a józanság, akkor bármelyik pillanatban kitörhet rajtam az őstermészet. A családom már retteg, ha józanul jövök haza. Ilyenkor nincs maradásuk mellettem. És ha ilyen színjózan állapotban összetalálkozom egy idegennel az éjszakában, akkor...

— Drága jó uram, megtisztelne és boldoggá tenne, ha meginna velem nyolc-tíz nagyfröccsöt — rebegte idegesen a fiatalember.

— Barátom, kizárólag a saját érdekében isszuk meg azt a pár pohár kövidinkát. És most fussunk, amíg nem késő!

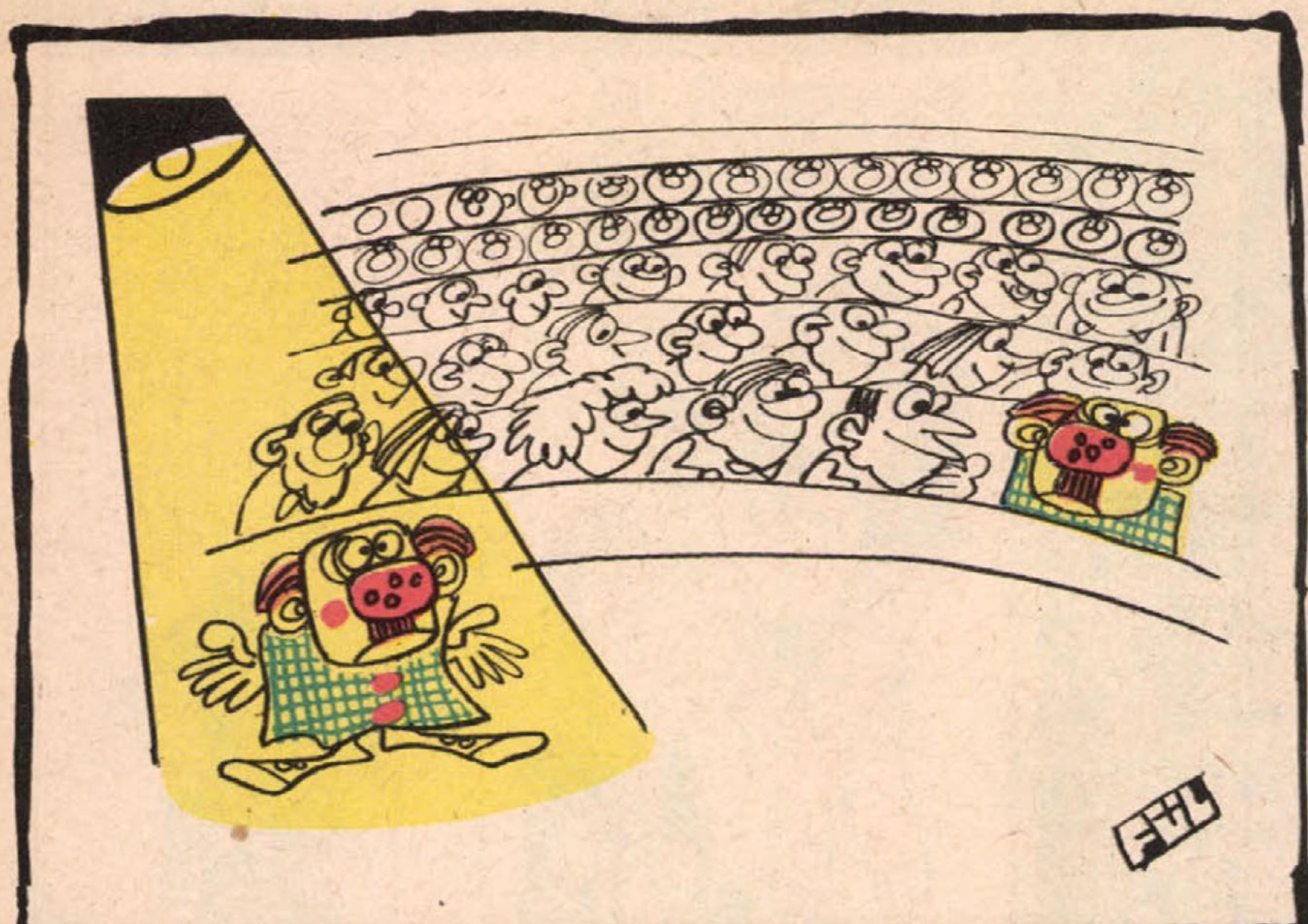
Dübörögve, futólépésben elindultak a közeli kisvendéglő felé...

Galambos Szilveszter

A KÖLTŐ ÉS A HÁZASSÁG

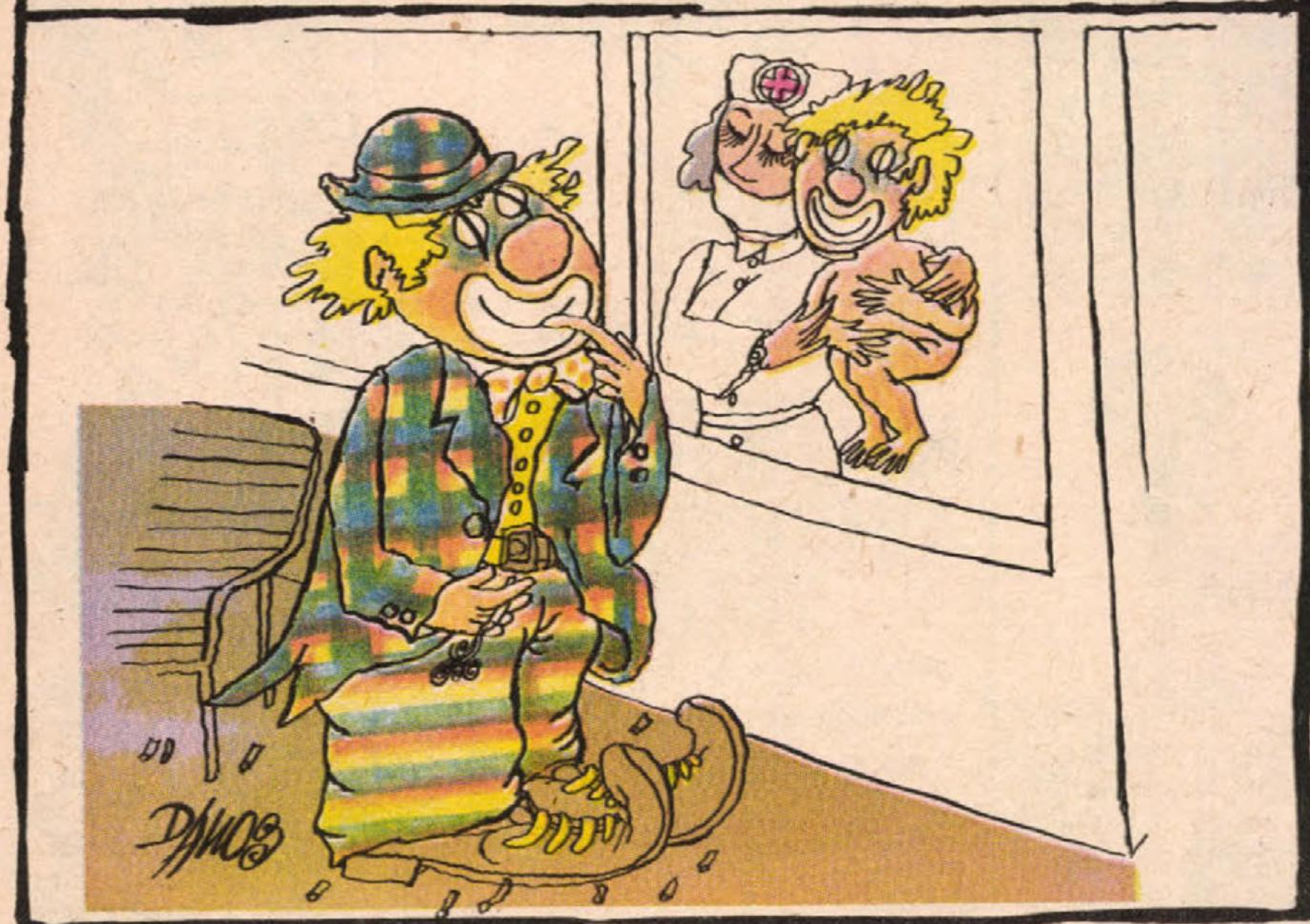

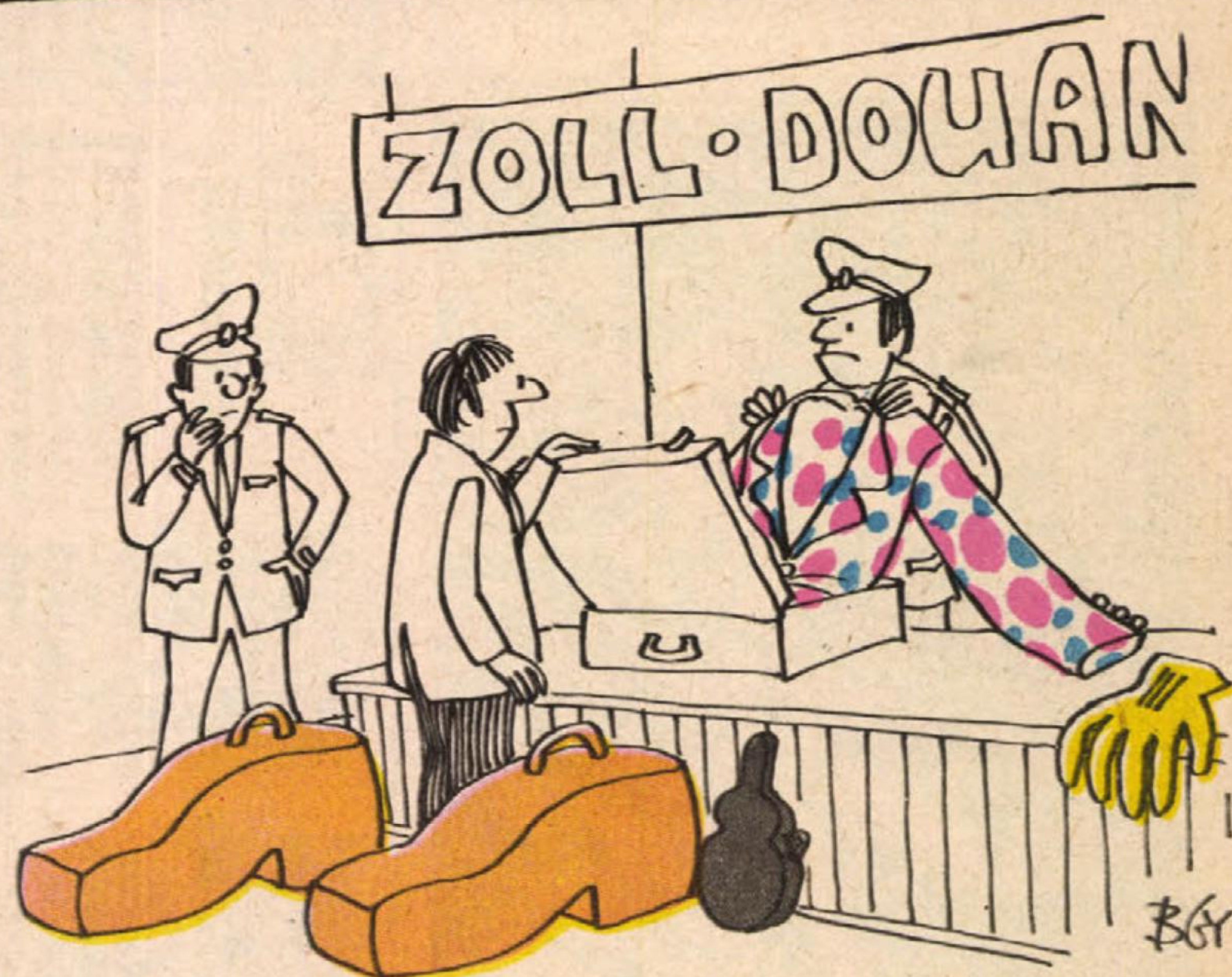
– Még szárnyal a lelked vagy takaríthatok végre?...

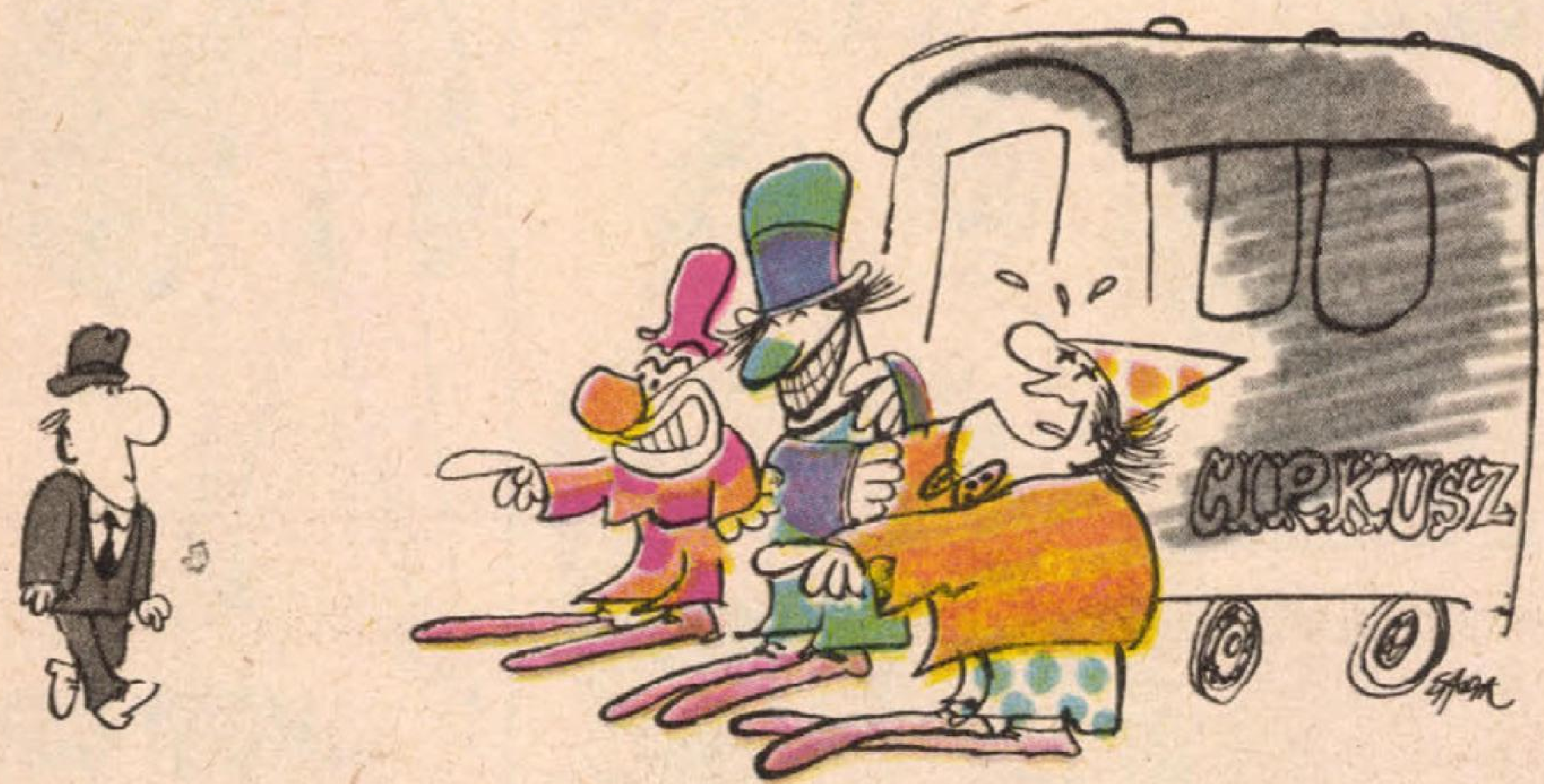

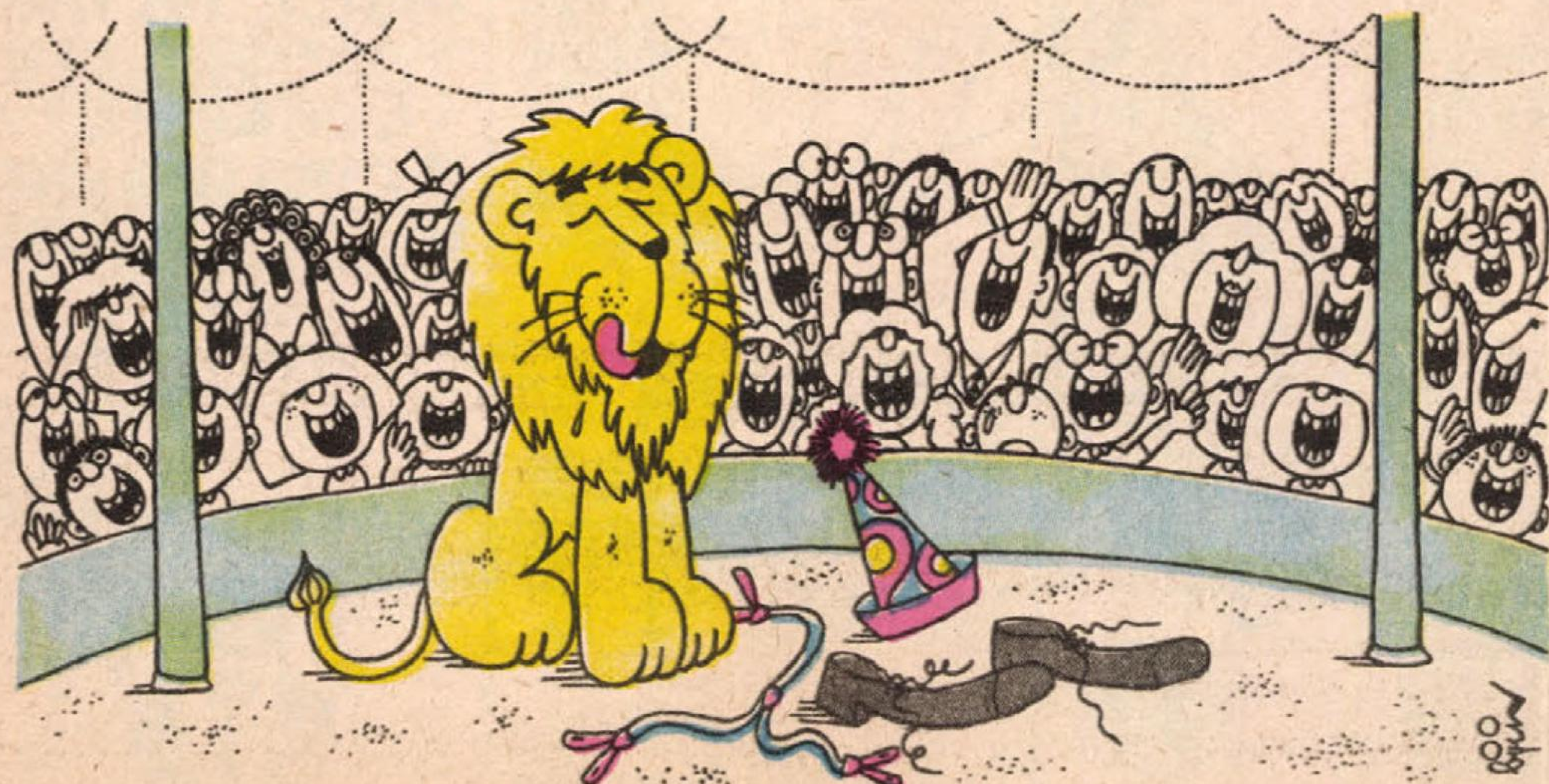

BOHÓC

FÜLÖP,
DALLOS,
TÓT,
BRENNER,
SAJDIK,
BALÁZS-PIRI,
HEGEDŰS

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

Mit tetszettek hallani: az a jóképű Alfa Rómeó tényleg elveszi a kis Trabant Kombit?
(Dunaújvárosban fotózta Varga István)

Gázkazánhoz

fűtőt,

valamint

dajkát

felveszünk az egri Köztársaság téri óvodába. Lajosváros, templom mögött.

Nem lett volna egyszerűbb egy nagykorú kazánt vásárolni?
(A „Népújság"-ból ollózta: S. K., Budapest)

Ez Őrimagyarósd vége. Ha már a saját nevüket se tudják?
(Ifj. Szabó Sándor felvétele)

Gól helyett nagyfröccsöt?
(Borz István, budapesti olvasónk felvétele)

Pufti után komaszilke

De mi jön a komaszilke után? Rémes ez a bizonytalanság.
(Az Esti Hírlapból ollózta Nagy Attila)

BAJNOKSÁGAIM

Mindig irigyeltem a bajnokokat. Már kisgimnazista koromban is irigyen néztem egyik osztálytársamat, aki úgy jött el a tanévet záró tornavizsgára, hogy a trikóját szinte lehúzták a melléről a ráaggatott kitüntetések. Színes szalagokon ezüst színű, meg bronz színű érmecskék fityegtek, amik csak úgy csörömpöltek, amikor a tribün előtt a díszlépést kivágta. Aztán megtudtam nemsokára, hogy barátom ezeket az érmeket asztalitenisz-bajnokságokon szerezte. Roppant irigyeltem. Csak később derült rá fény, amikor megismertem iskolatársam bátyját is, aki egy másik helyre, a reálba járt, hogy ő is ugyanolyan sok medáliát viselt a tornatrikóján. Az történt, hogy a két fiúnak pingpong felszerelést vett a papájuk egy alkalommal és attól kezdve esténként otthon roppant nagy csatákat vívott egymással a két gyerek. Hogy értelme is legyen a sok játéknak, mindenféle pontozásokat vezetett be a papa és hogy nagyobb legyen a serkentő erő, a hajdani Bodnár-bazárban megvett néhány kiló olcsó sportérmet, amit bizonyos házibajnokságok után ünnepélyesen kiosztott, s így került a két fiú mellére a sok-sok medália. Az eredetük után nem nagyon érdeklődött senki, dokumentumot nem kértek. Ez volt hát az első élményem a bajnoksággal.

Később láttam egy szakszervezeti sportversenyt, amin meghökkentő eredmények születtek, de mert a díjak előre ki voltak rakva a zsüri asztalára, azokat szépen kiosztották, még annak is, aki 100 métert 2 perc alatt futott le. Évek múltán senki nem kérdezte, milyen teljesítményre kapta a medáliát. Emlékszem, ezen a szakszervezeti

napon nőknek is rendeztek pincérversenyt. Nem tudni miért, összesen ketten futották körbe a futballpályát, s azok közül is a második olyan kényelmesen sétált, mintha csak éppen munkában lenne. A közönség már rég hazament, amikorra beért a célba, csak a zsüri várta meg. Így is a dobogó második fokára jutott, és egy ezüstérmes szalagot akasztottak a nyakába.

Ezek a bajnokságok jutottak eszembe a nyáron, amikor a Balatonnál üdültem. Illetve ezekkel vigasztaltam magam, amikor lengő teke versenyben vettem részt, majd ladik gyorsasági vetélkedőn, később meg sakk-csatában. Mindhárom versenynemben második helyezést értem el, s akárhogy nézzük, az ezüstérem is nagyon jó. Sehol nem jegyezték fel az évkönyvek, hogy valamennyi versenyen csak ketten indultunk.

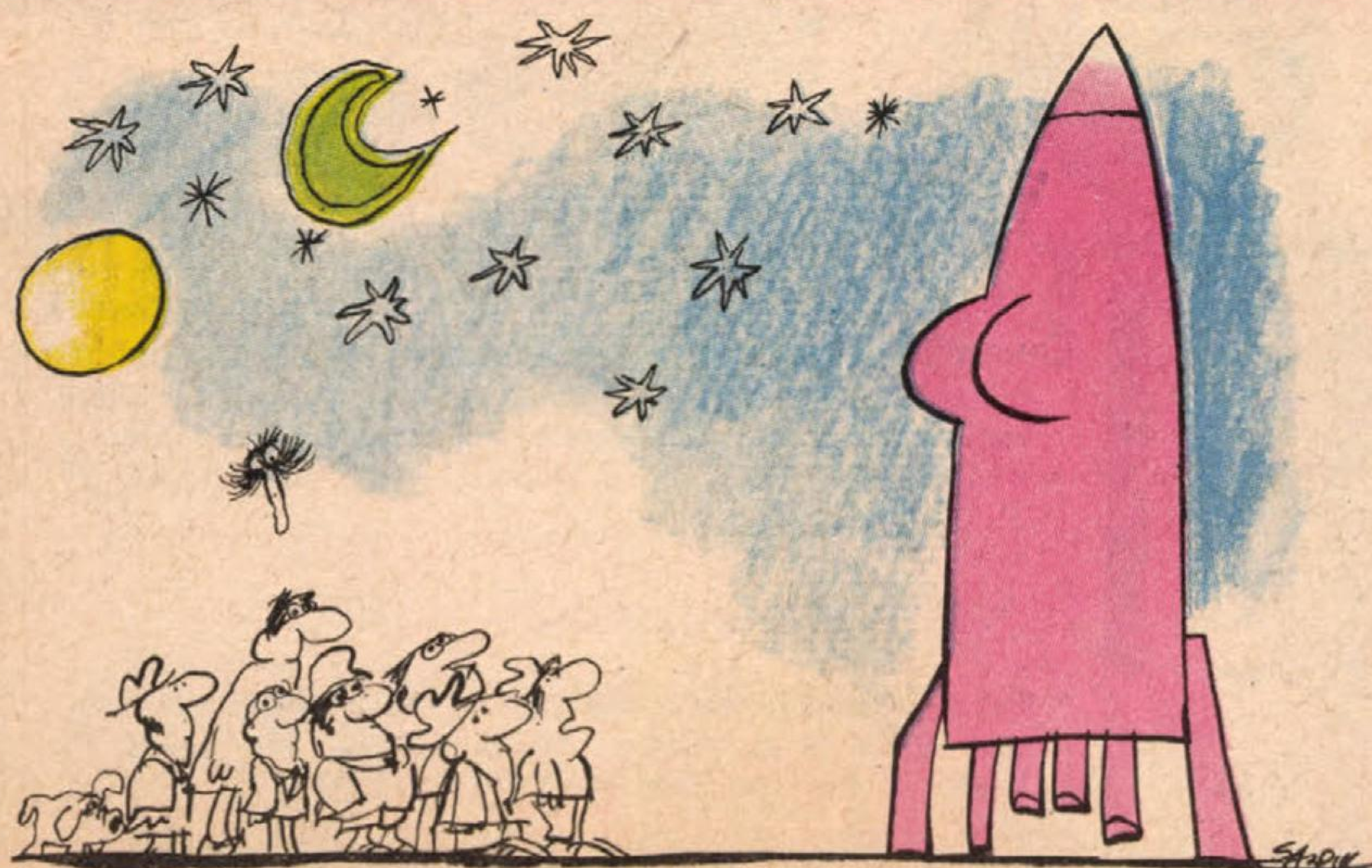
Napjainkban roppant nagy dominó-csatákat vívunk otthon. Vakdominót is, meg másfajtát, változtatjuk a szabályokat, különféle pontozási eljárásokat dolgozunk ki, játék közben a dominókockákból mindenféle betűmintákat rakunk ki, szóval variáljuk a játékot esténként és összegezzük az eredményeket hetenként, és így tovább. Mit részletezzem, több hónapos játékot tekintve a versenyeredmények alapján itt is megvan az ezüstérmes második helyezés. Merthogy a feleségemmel ketten dominózunk.

De ez az ezüstérmem már veszélyben forog. Kisunokám rendkívül intenzíven érdeklődik a dominó iránt, s ha ő is bekapcsolódik előbb-utóbb a nagy versenybe, lehet, hogy csak harmadik leszek.

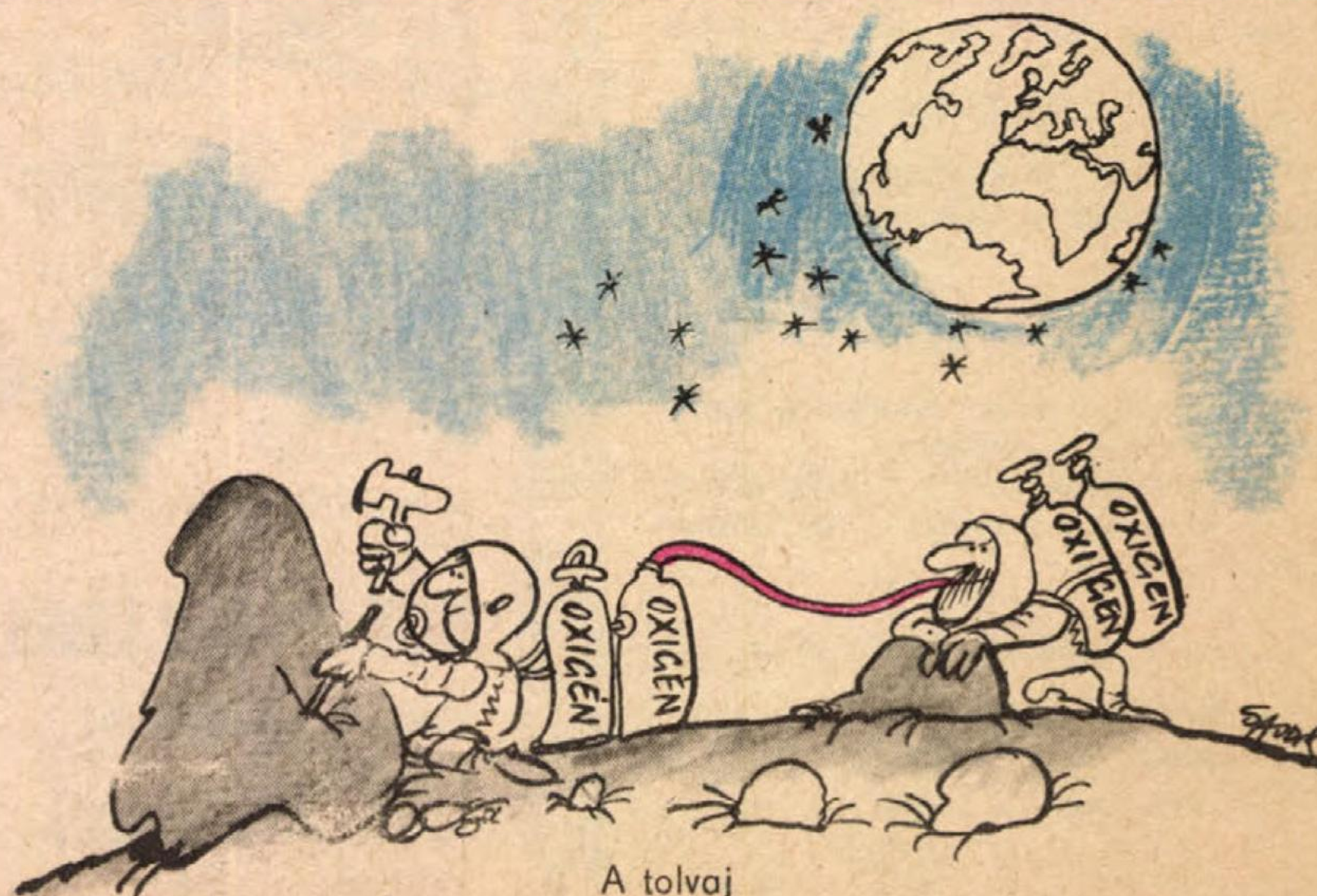
Na, de bronzérem sem kutya...

Benedek Miklós

ŰR-ÜGYEK

– Úgy látszik, nőt lőnek fel a világűrbe...

A tolvaj

IMPORT HUMOR (CSEHSZLOVÁKIÁBÓL)

(RAJZOK A PRÁGAI DIKOBRAZBÓL)

KEZDŐ ÖNKÉNTES MENTŐK

ELŐKELŐ ÉTTEREM

TŰNŐDÉS

– Tulajdonképpen mit is olvassunk vacsora után?

ELŐRELÁTÁS

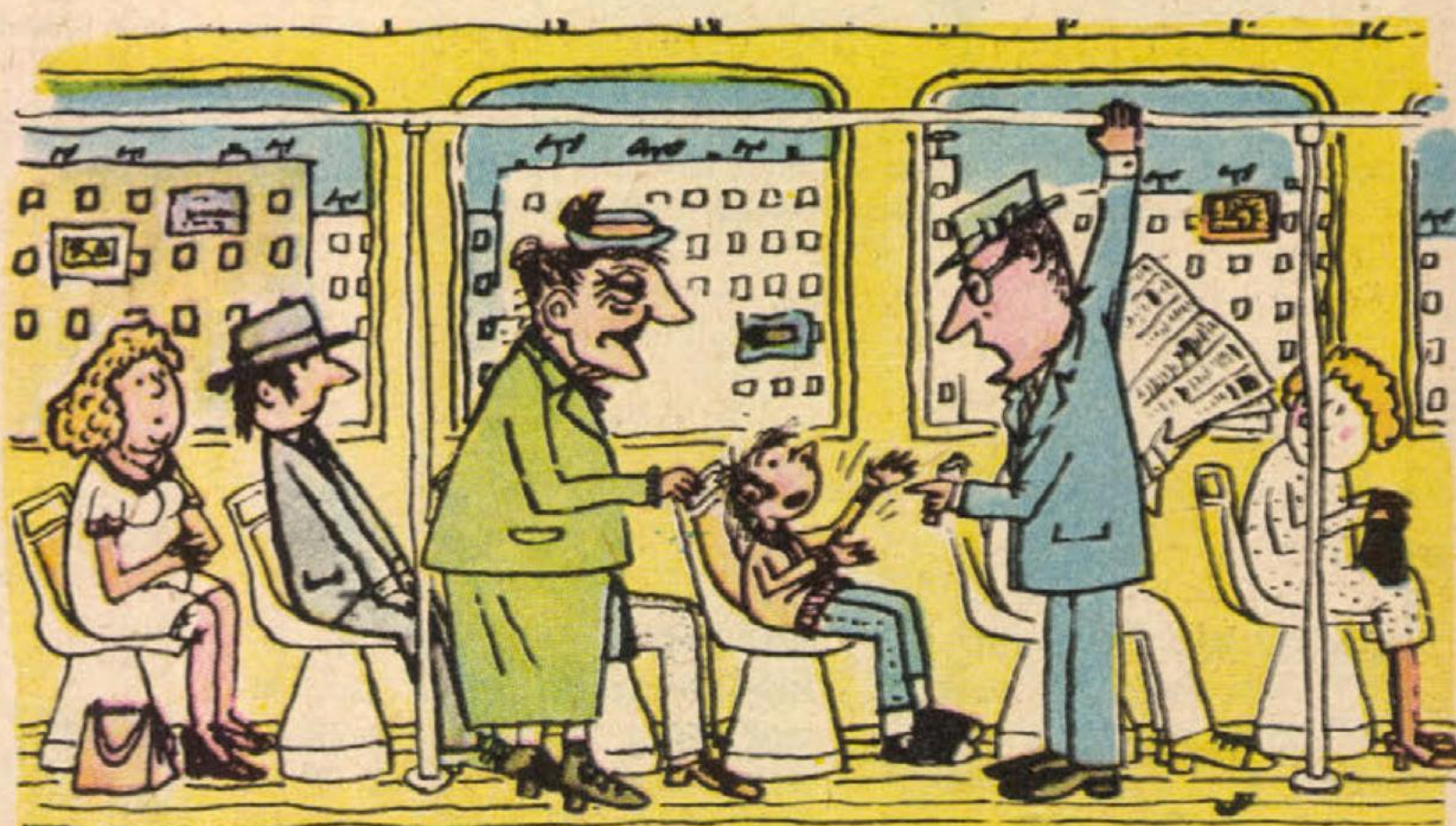
– Hát te miért rohansz a fiúcska után, kislányom?
– Papás-mamást játszunk, s biztonság okából már most kérem a gyerektartást.

ROSSZ ÉS JÓ HÍR

– Drága apukám, meg kell mondanom, van egy rossz meg egy jó hírem.
– Nocsak! Ki velük!
– A rossz hír az, hogy megbuktam algebrából meg földrajzból, a jó hír pedig az, hogy felvettek a fiatalok disc-jockey klubjába.

OK

– Kisfiam, miért nem adod át a helyedet ennek az idegen néninek?
– Mert ő nem idegen. A nagymamám.

SZILÁNKOK

PECHES ALAK

— Doktor úr, milyen gyógyszert tudna nekem ajánlani, hogy ne piruljak el vámvizsgálatnál?

MEGTÖRT EMBER

— Harminc éves? Bevallom őszintén, sokkal többnek gondoltam.
— Ezen nem csodálkozom. Reggelenként munkásvonaton utazom.

ŐSZINTESÉG

— Én nem a nőt nézem magában, hanem azt, hogy jól áll anyagilag.

FÉLELEM

Z. annyira fél az öregségtől, hogy még becsületben sem szeretne megőszülni.

MEGLEPŐ HELYZET

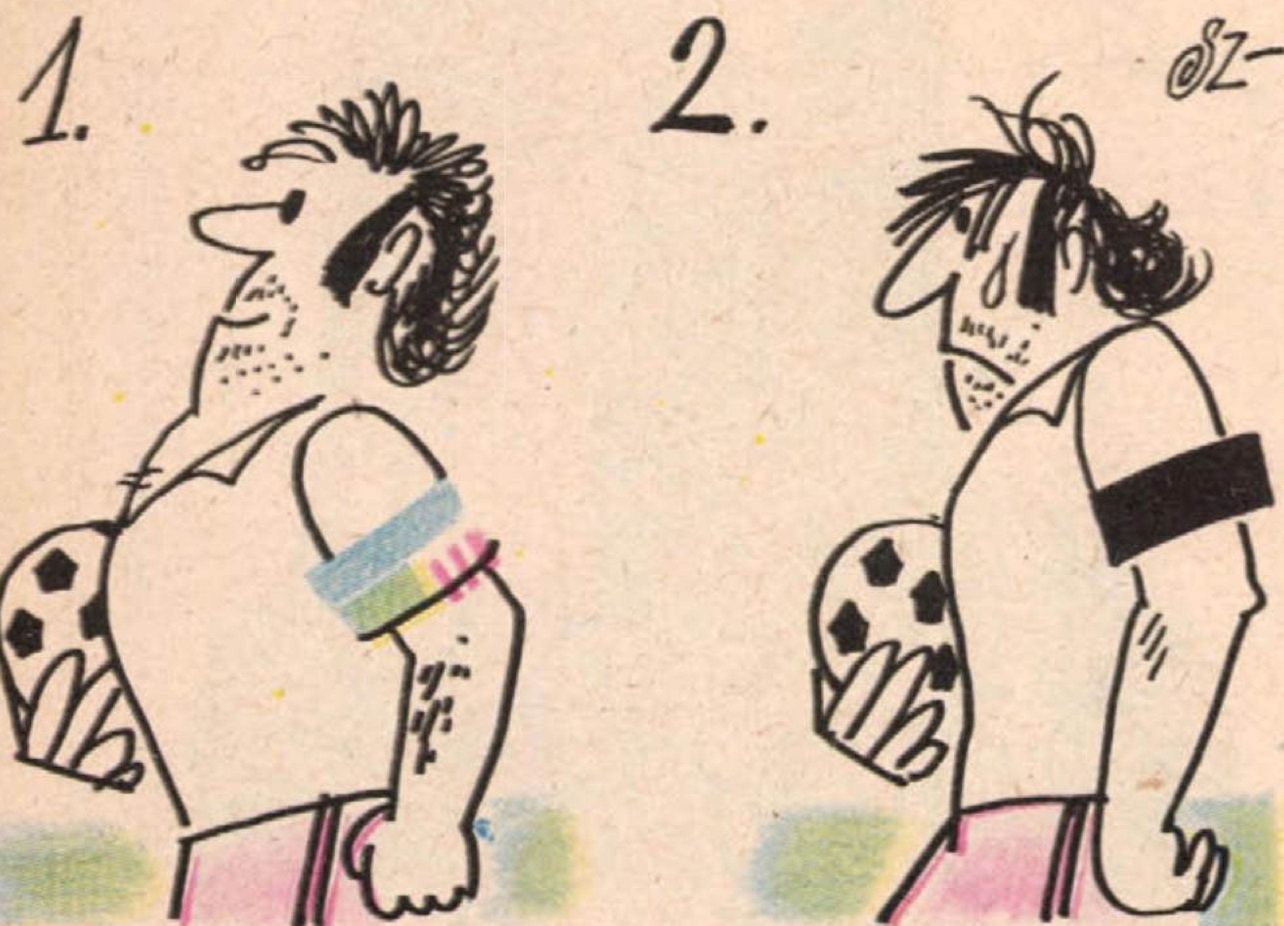
— Kérem, tessék beadni a kabátot! Kötelező a ruhatár!
— De nekem nincs felsőkabátom.
— Sajnálom, tessék valahonnét szerezni egyet.

NEM KEZDŐ HÁZASOK

— Magda, fázom.
— Odabújjak melléd?
— Nem, inkább fázom ...

g. sz.

CSAPATKAPITÁNY

Meccs előtt — Meccs után

EGY ALACSONY ÁLLÁSÚ BÁDOGERESZ PÁRBESZÉDE A TETŐ LOVAGJÁVAL

— *Szélkakas úr, mi a baj, mért nyugtalan ott fenn?*
Nézze ma tiszta az ég, mit sem mozdul a lég.
Félni mitől lehet így, amikor még semmise rezdül?
— *Éppen ez aggaszt most, érzem a vész fenyeget.*
Egy váratlan felhő fergeteget kerekíthet,
S jaj, nem tudhatom én, honnan fújhat a szél.

E. Kovács Kálmán

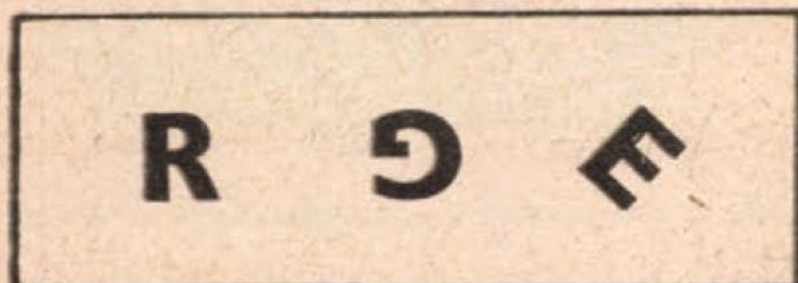
272. rejtvényünk megfejtése:

Páholyjegy

A 100 forintos díjak nyertesei:
Hetesy Kálmán, 1024 Bp., Retek u. 9.
Bacsó Béla, 3530 Miskolc, M. Sz. B. tér 1.
Molnár Árpádné, 2225 Üllő, Klapka u. 1.

273. REJTVÉNYÜNK

A megfejtéseket kizárólag levelezőlapon legkésőbb december 17-ig erre a címre kell beküldeni: Ludas Matyi 1977 Budapest Pf. 53. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Postacím: 1977. Bp. Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Postacím: 1959. Bp. Telefon 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 73.2337 2-50 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

ITT OLVASTUK — OTT OLVASTUK

TÁRSADALMI KÖRHINTA

Frank Jameson, a J. W. Industries nevű kaliforniai export-import cég főnöke néhány hete vette feleségül a hollywoodi tájakon híressé vált Gábor Zsazsa húgát, Évát. (Ő a hölgy hatodik férje.) Most közölte, hogy „különleges tanácsadóként" felvette a céghez Agnew alelnököt, aki némi sikkasztási és adócsalási ügyek miatt kénytelen volt lemondani. Mr. Jameson az új alkalmazott belépése után nyilatkozott a sajtónak és azt mondta: „Mr. Agnew a rendszer áldozata."

Talán inkább a terméke, nem?

OLAJOS HUMOR

Nyugaton e napokban az olajválság minden más hírt háttérbe szorított — és hirdetési „sztorikat" is szült. Néhány gyöngyszem.

„Az olajválság ellenére továbbra is jutányos áron elkészítem olajfestményét fénykép után. Telefon: 492-587" *(Hirdetés egy bonni napilapban.)*

„Pesszimista keres fagázfejlesztő készüléket, hozzá tíz hektár erdőt." *(Südwest-Presse)*

„Krízismentes lakásomat jutányos áron eladom. Olajkazánom évek óta használhatatlan. kokszkályha van." *(Süddeutsche Zeitung)*

„Előítélet nélküli konzervatív szavazó 1947-es típusú vaskályhát keres az akkori munkáspárti kormány hivatali időszakából. „Egykutya" jeligére." *(Evening Standard, London)*

„Karácsony-apókat felveszünk nagy áruházak megbízásából. követelmények: legalább 175 centiméteres testmagasság; borotvált arc, hogy az álszakáll ne csússzon el; teljes alkohol- és hagymafogyasztási tilalom; előre kidolgozott válaszok a benzinhiánnyal kapcsolatban. Walter G. Nash nyugalmazott ezredes, főmegbízott" *(Daily News, New York.)*

KÍVÁNSÁG SIKER UTÁN

A nyolcvankét esztendős Agatha Christie zsúrt adott Londonban. Az alkalom: múlt héten huszonkettedik évébe lépett a kis Ambassador színházban az „Egérfogó" című krimi karrierje. Ez 8718 előadást jelent. A darab nyolc szerepe eddig százharminc színészt és színésznőt nyűtt el. Miután Angliában a betöltött 21 év a nagykorúság határa, az idei bankett különösen fényes volt: hatszáz vendéget hívtak meg. Az agg szerzőt a fogadáson megkérdezték, kíván-e még valamit az élettől. A válasz: „Egyetlen dolgot, de az lehetetlen. Én szeretnék most éppen nagykorú lenni és az Egérfogó menjen nyolcvankettedik éve."

CSEND, REND, FEGYELEM

Kadhafi ezredes, líbiai elnök igen nagy fegyelmet tart környezetében. Legutóbbi európai útja végeztével Málta szigetéről indult vissza Tripoliba. Három bizalmas munkatársa, köztük a protokollfőnök néhány perccel később érkezett a repülőtérre. Az elnök büntetésből megtiltotta, hogy beszálljanak a kormány-gépbe és utasította őket, hogy a repülőtér tranzit-termében várják meg a menetrendszerű gép indulását. Egyébként Málta és Tripoli között nincs mindennap repülőgép.

ENDRŐDI ISTVÁN RAJZA

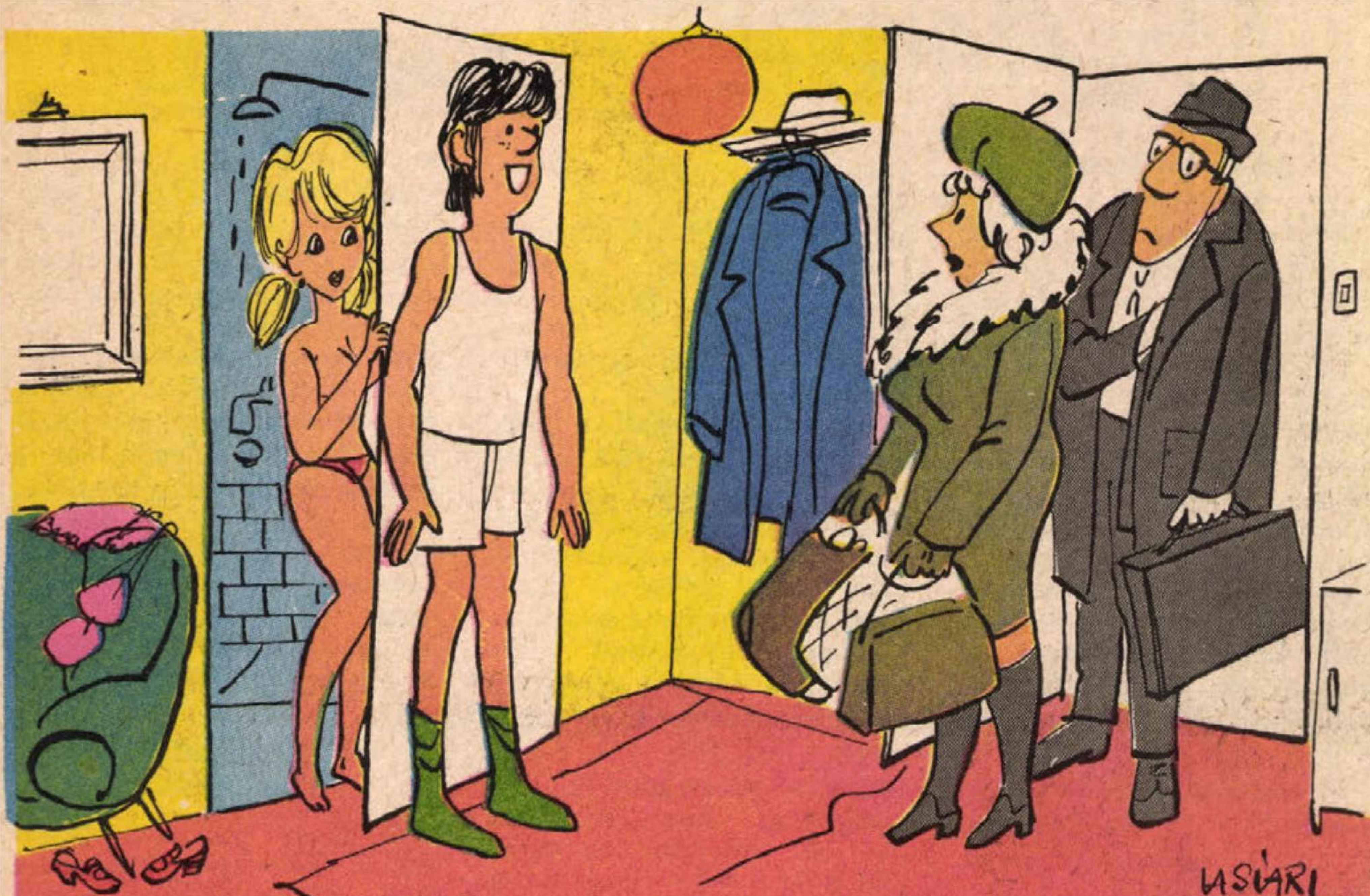

MAGYARÁZAT

– Csak azért jött fel, hogy megmérje magát...

MODERN LAKÁS

– Nem volt szívünk megválni a zongorától...

tribün

Udo Jürgens, a kitűnő táncdalénekes mondta:

— Mindennap úszom és lovagolok. Különben képtelen lennék elvégezni a munkámat. Két óra hosszat énekelni nagyobb fizikai megterhelés, mint nyolc órát fát vágni.

Vannak énekesek, akiket hallgatni sem könnyebb...

A nyugatnémet Fussball-Trainer c. lapban olvastuk ezt a történetet, a csattanóért tehát minden felelősség őket terheli.

Két atlétabarát beszélget.

— Hallottad, Schmidtke kettős győzelmet aratott a versenyen. Megnyerte a tízezer síkot és rögtön utána egyéni csúccsal győzött a magasugrásban!

— Na hallod? Ilyen hosszú nekifutással...

Marco Pontella, torinói lakos végrendeletében egymillió lírát hagyott barátjára, Francesco Giovanolira, azzal a feltétellel, ha az örökös megtanul úszni és legalább egy kilométert tesz meg valamelyik folyón, saját erejéből.

A hatvanhét éves Francesco beiratkozott egy tanfolyamra és mindjárt az első nekirugaszkodásra teljesítette a távot.

— Világéletemben irtóztam a víztől — mondta. — De egymillióért még a víz tetején járni is megtanulok.

Hiába, az anyagi ösztönzők...

Az argentin FC Carmosa edzője különös módszerekkel igyekezett játékosai teljesítményét fokozni. Egy vereség után például az öltözőbe zárta az egész gárdát. Büntetésből három órát kellett kuporogniuk a padokon. Néma csendben. Az önző összekötővel felmosatta a lépcsőházat, a gólképtelen középcsatárnak pedig ötszázszor le kellett írnia: „A középcsatár kötelessége a góllövés.”

Nemsokára kiderült, hogy a mester előzőleg egy javítóintézetben tevékenykedett. Az intézet csapata az iskolai bajnokság tizennyolcadik helyén végzett.

(p. p.)

DUZZOGÓ FELESÉG

– Már megint rádsóztak valami vacakot?

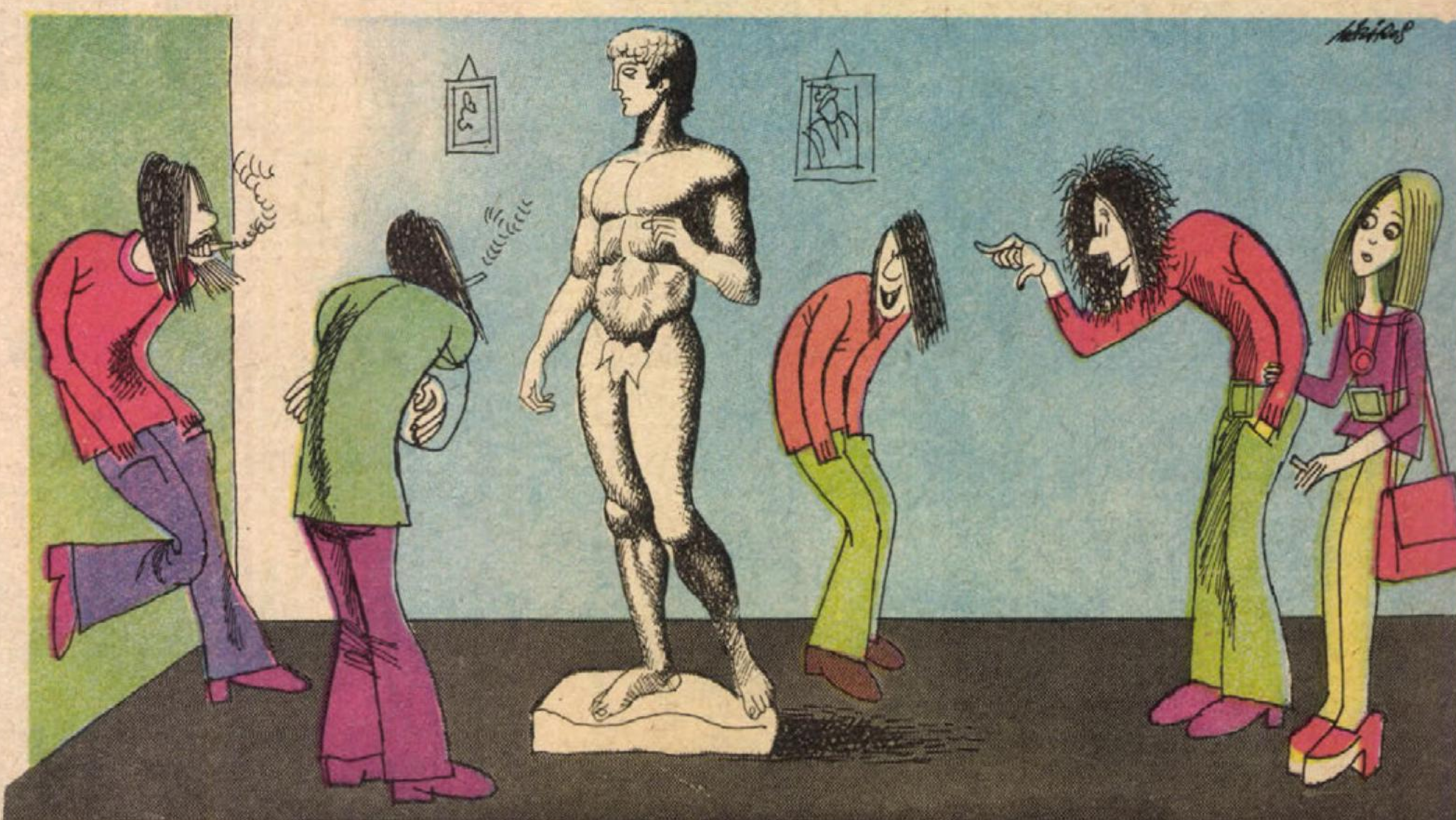
A LÁTSZAT CSAL

Idillikus életkép ez:
itt kocognak, nem nagy rössel,
amott néhány erős ember
egymásnak esni nem röstell,
ott egy vitadélután van,
ifjú vitázik egy vénnel,
aki füttykoncertet rendez,
nem éppen nagy eredménnyel,
emitt egy-két hosszú hajú
bőrlabdával pilinckázik,
az egyik unottan rúgja,
még unottabban a másik,
körül a kibicek ülnek,
akiknek semmi sem drága,
csak a belépőjegy ára,
azért nagy a fütty, a lárma...
Ezek után ki gondolná,
hogy a helyszín: futballpálya?!

Donkó László

SEMMI SEM ÖRÖK

– Fantasztikus! Valamikor ez volt a szépségideál!